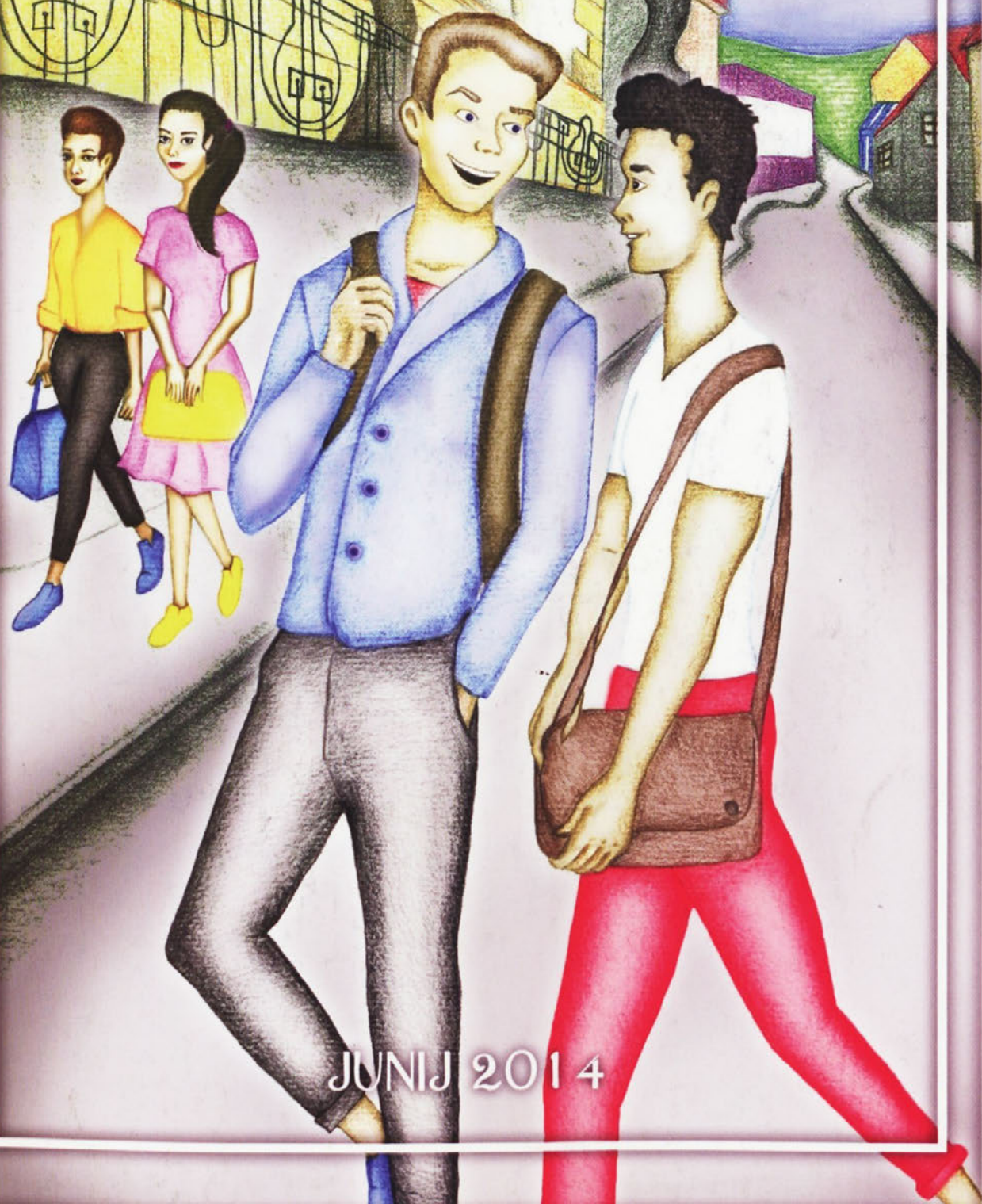

STEZICE

GIMNAZIJA NOVO MESTO

JUNI 2014

Stezice so glasilo dijakov Gimnazije Novo mesto.

Naslov uredništva: Gimnazija Novo mesto (za revijo Stezice),
Seidlova cesta 9, 8000 Novo mesto
gimnazija.stezice@gmail.com

Odgovorni urednik: Uroš Topić

Mentorica: Natalija Petakovič, prof.

Sodelavci: Luka Petravič (fotografije), Ema Koncilija (fotografije),
Jan Robek (ilustracije)

Uredniški odbor: Ema Butara, Lara Radkovič, Andreja Dobrovoljc,
Žiga Krevs

Lektoriranje: Natalija Petakovič, prof.

Oblikovanje: Uroš Topić

Tisk: Grafika Tomi

Naklada: 350 izvodov

Založila: Gimnazija Novo mesto

VSEBINA

Beseda urednika.....	5
Skozi čas.....	6
Uspešni dijaki.....	11
Modne stezice.....	20
Literatura.....	24
Recenzije filmov.....	30
Nasveti tete Eme.....	37
Nekega dne.....	47
Slovenija skozi angleške oči.....	51
Fotografije s podelitve priznanj.....	57
Recenzija Emme Storm.....	59

BESEDA UREDNIKA

S težavo sem se lotil pisanja besede urednika, saj imam toliko stvari v mislih, ki bi jih želel podati, hkrati pa se bojim, da samo urednikov uvod ne sme obsegati dvajset strani. Zato se moram zadržati, se osredotočiti na samo eno stvar, tisto, ki se mi zdi, da je v današnjem času najpomembnejša.

Počasi na dan curljajo novice, da se finančna kriza končuje (bolj pesimistični bodo skočili v zrak in to zanikali, češ da ljudje še vedno stradajo) in da se gospodarstvo (bojda tudi slovensko) ponovno postavlja na noge. V nadaljnjih nekaj letih se bo torej zopet začelo obdobje, ko bomo energijo lahko preusmerili iz golega preživetja na umetnost, potovanja in raziskovanja. In prav čudovito bi bilo, če Slovenija ne bi ponovno zaspala

v tem obdobju, ampak bi dohitela svoje evropske sosede na raznih umetniških in gospodarskih področjih, kot so film, moda, sodoben dizajn in arhitektura ...

Vendar do tega ne bo prišlo, če se med državljani ne bo razvila zdrava mera narodne zavesti. Pred dnevi sem slišal neko dijakinjo reči, da se bo nekoč preselila v Pariz. Vprašal sem jo, ali življenje v Sloveniji ne bi moglo biti prav tako lepo, in mi je odgovorila takole: »Prav z veseljem bi živela na Bregu v Novem mestu; toda kje bom pa delala?« Prav dobro se zavedam ekonomskih težav, ki so povezane s Slovenijo, toda nič nam ne more zagotoviti, da takih težav ne bo tudi v Franciji, Nemčiji, Španiji ali kakšni drugi razviti zahodni deželi. Predvsem mislim, da se vsaka ekonomska težava najprej rešuje pri državljanih, ne pri politikih; in če ti državljani ne bodo verjeli v svojo deželo, obstaja malo do nič možnosti, da se bo takšna država sploh kdaj postavila na noge. Ne iščimo izgovorov v majhnosti – obstajajo manjše države od Slovenije, ki so dosti bolj prepoznavne in ekonomsko stabilne (Islandija – 320 tisoč prebivalcev).

Zato bi rad, da kot državljani Slovenije, prebivalci Novega mesta in okolice ter kot dijaki na Gimnaziji Novo mesto ponovno posvojite Stezice za svoje, najstarejše slovensko šolsko glasilo, jih berete z užitkom, kot so to počeli nekoč, in v njih poiščete navdih iz lepote naše dežele. Rad bi, da naslednjič, ko boste nekje naročili sladico, to ne bo mcflurry, temveč naša stara dobra jabolčna čežana, ki je dosti boljša od ameriških zvarkov. Rad bi, da ko boste naslednjič iskali destinacijo za potovanje, najprej obiščete slovenske kraje, naše bisere, saj sem prepričan, da še niste videli vseh. Rad bi, da vsi tisti, ki boste nekoč za voljo lastne kariere zapustili našo deželo, znanje nekoč prinesete nazaj v Slovenijo, da ji podarite, kar ste ustvarili, in tisočkrat vam bo poplačano, če bo le dovolj takih, ki bodo verjeli v prihodnost v Sloveniji.

Nekoč nam je nekdo rekel, da se naša mesteca ne morejo primerjati s Parizom, ker je Pariz pač nepredstavljivo večji in lepši, ker so v njem ustvarjali največji arhitekti tega sveta. Toda to ne drži. Prav res je Pariz večji in v njem so ustvarjali veliki arhitekti, toda nihče ne more trditi, da je zato lepši. Tudi mi smo imeli velike arhitekta – Jože Plečnik je v arhitekturi prejšnjega stoletja pustil svetovni pečat. Nimamo širokih bulvarjev ali bogatih avenij. Nimamo visokih nebotičnikov in prevelikih nakupovalnih središč in nimamo kraja, ki bi mu lahko upravičeno rekli *velemesto*. Ne, naše uličice so majhne in zelene, naši gradovi pravljnični in naši trgi kot z razglednice. Mirno počivajo v naročju neminljivo čudovitega zelenja in tiho šepetajo: Glejte nas – mi smo iz Slovenije.

Rad bi torej, da pozabimo na ovire, ki smo si jih postavili sami, in vzljubimo Slovenijo do te mere, ko bomo lahko verjeli, da je majhno Novo mesto lahko prav tako lepo ali celo lepše kot veliki Pariz.

Slika 1 Uroš Topić

SKOZI ČAS

But first let me take a selfie

Selfie. Angleška beseda leta 2013. Beseda, katere uporaba je v enem letu poskočila za kar 17.000 odstotkov. A kaj ta beseda sploh pomeni? Selfie pomeni, da se sam slikaš s telefonom in potem sliko objaviš na facebooku, twitterju, pošlješ po snapchatu ... Veliko besed. V slovenščini je verjetno ne bi mogli razložiti z eno samo besedico (hm, mogoče »jazek« ali »sebeké«). Pa vendarle se mi zdi, da je se najboljše temu, da bi razložila selfie, beseda avtoportret. A seveda nihče ne bo danes rekel: »Počakaj trenutek, samo da pritisnem en avtoportret.« Nikakor. »Avtoportret je naslikal Van Gogh, človek, ki si je sam odrezal uho. Umjetnik, pač. Česa takega jaz res ne bi naredil!«

SELFIE

Malo o zgodovini selfieja. Če malo pobrskamo po wikipediji, izvemo, da je prvi selfie posnel gospod Robert Cornelius, nizozemski emigrant v Ameriko, sicer tudi pionir fotografije. To se je zgodilo že (za nas) pred davnimi časi, leta 1839, torej pred 175 leti, (ko so po svetu skoraj še hodili dinozavri, tako je!). To je tudi ena izmed prvih fotografij, na kateri je človek. Pa naj še kdo reče, da je selfie modna muha današnje mladine! A Cornelius na zadnjo stran fotografije ni napisal »The first selfie ever taken, 1839«, ampak »The first light Picture ever taken. 1839.« Torej še nič o besedi selfie. Cornelius je bil ob svojem »podvigu«, slikanju selfieja, star že 30 let. A danes vemo, da se trend selfiejev razvija predvsem med najstniki (če tega nisi vedel, samo stopi v atrij, pa ti bo vse jasno). Ena prvih, ki je posnela selfie, je bila Anastazija, hči ruskega carja Nikolaja II. Posnela ga je pri trinajstih, leta 1914, da bi ga poslala prijateljici. Uporabila je ogledalo. V pismu, ki ga je priložila, je napisala, da je slikala sebe, kako gleda v ogledalo, ampak da je bilo zelo težko, ker so se ji tresle roke. Obstaja pa tudi fotografija petih brkatih možakarjev, na kateri se prav dobro vidi, da so svojo analogno »škatico« tudi držali, medtem ko so se fotografirali. Posneli so jo decembra 1920 v New Yorku na peti aveniji na strehi nekega studia.

Tudi norveški slikar (umetnik!!!) Edvard Munch je posnel nekaj selfiejev. Na eni fotografiji je celo zgoraj brez. Tega je posnel leta 1908. A slika seveda ni takšna umetnina, kot je recimo njegov Krik. Verjetno ni ravno pazil na kompozicijo, ampak kdo ve. Ob tem je treba dodati, da je bil v času, ko se je fotografiral, zaprt v instituciji za mentalno prizadete. Kot pacient, seveda, da ne bo pomote.

Izraz »selfie« se je prvič pojavil na forumu televizijske hiše ABC (ABC Online), in sicer zraven fotografije, na kateri so bile razbite ustnice avstralskega študenta Hopeya, ki se je za prijateljev 21. rojstni dan tako napil, da se je

zrušil po stopnicah, vse skupaj pa fotografiral in objavil. To je bilo leta 2002.

Američanka Jennifer Lee se je prav tako v zgodovino zapisala zaradi selfieja. Prva je namreč 27. januarja 2011 zraven svojega selfija na instagramu uporabila slavni hastag selfie (#selfie). To se je zgodilo že tisti dan, ko je instagram javnosti prvič predstavil hastag.

Tako je se je cela Zemlja okužila s selfiemanijo. Selfie posnemem, selfie prijatelja pogledam ... Vsak dan najmanj desetkrat. Kot nalezljiva bolezen, za katero še ni zdravila. A selfiemanija se ni zadovoljila samo z Zemljo, šla je še dlje. V vesolje, namreč. Ne boste verjeli, kaj astronomi več sto kilometrov nad našimi glavami počnejo. Selfieje, seveda! Donald Pettit je enega naredil že leta 2003 med Expedition 6, Stephen Robinson leta 2005 med popraviljanjem raketoplana, Aki Hoshide je sam sebe fotografiral med šesturnim sprehodom leta 2012 ...

Selfiemanija je okužila celo vesoljske stroje. Celu prej, kot je okužila astronave. Leta 1976 je recimo Viking 2 fotografiral sam sebe po pristanku na Marsu.

Tudi živali niso imune na selfiemanijo. V Indoneziji je recimo neka opica fotografu vzela fotoaparatus in se slikala kar sama. Celu nasmehnila se je. Zagotovo mu je zelo olajšala delo.

Slika 2 Človek s fotoaparatom (vir: splet)

Selfieji so preplavili družabna omrežja in prav težko je iti na facebook pogledat »novičke« in najti kakšno sliko, ki ni selfie (če seveda ni ravno reklama, katerih je zdaj na facebooku itak več kot vseh ostalih postov skupaj). Seveda so nas s selfieji začeli obmetavati tudi slavni, od takih kot Miley Cyrus in Justin Bieberja, pa celo do samega papeža Frančiška, ki je selfie posnel skupaj s tremi najstniki, in ameriškega predsednika Baracka Obame, ki je selfie naredil skupaj z britanskim premierjem Davidom Cameronom in dansko predsednico Minister Helle Thorning Schmidt kar med spominsko slovesnostjo, posvečeno velikemu borcu proti apartheidu in prvemu temnopoltemu predsedniku Južnoafriške Republike Nelsonu Mandeli. Dejanje je seveda dvignilo veliko prahu, poleg tega pa omenjenega slavnega selfieja v javnosti nismo nikoli videli.

Najslavnejši selfie je na podelitvi filmskih nagrad oskarjev pritisnil igravec Bradley Cooper, ob njem pa so se stiskali še voditeljica oskarjev Ellen DeGeneres, ki je fotografijo tudi objavila, oskarjevka Julia Roberts, super slavna Brangelina, Angelina Jolie in Brad Pitt, eden najslavnejših parov, če ne ravno najslavnejši, živa igralska legenda in oskarjevka Meryl Streep, največji igralski talent, oskarjevka Jennifer Lawrence, nominiranec za Oskarja Kevin Spacey, pevec in novopečeni oskarjavec Jared Leto, mlada zvezda v vzponu in novopečena oskarjevka Lupita Nyong'o in njen brat Peter Nyong'o. Da vedno čudovitega Channinga Tatum sploh ne omenjam. Fotografija, ki je zbila sliko Baracka Obame ob ponovni izvolitvi za ameriškega predsednika s prestola največkrat deljene fotografije v zgodovini twitterja, je preplavila medije in celo povzročila, da se je zrušil tudi twitter sam. Do zdaj ima kar 3.400.000 retweetov.

Žal se selfie znajde tudi v črni kroniki. Na spletu lahko preberemo kakšno novičko, ki recimo nosi naslov »Med vožnjo na facebooku objavila selfie, nato trčila v tovornjak in umrla«. Morda to pomeni, da bi morali telefonu priložiti tudi navodila za uporabo, kako varno posneti (in objaviti) selfie. Pa verjetno tudi to ne bi bilo dovolj.

Na račun selfiejev očitno bogatijo tudi tisti, za katere ne bi nikoli pričakovali, da bi imeli od selfiejev kaj profita. Lepotni kirurgi namreč. V Ameriki je zaradi selfiejev naraslo število lepotnih operacij - obraza, seveda. Neka Američanka je tako za to, da bi na selfiejih izgledala čim bolje, zapravila že skoraj 11 tisoč evrov. Selfieji očitno vplivajo tudi na umetnost, oziroma na uničevanje umetnosti, če smo bolj natančni. Nek študent je na lovu za čim boljšim selfiejem v muzeju v Milanu storil nekaj nezaslišanega. V glavni vlogi je bil grški kip neprecenljive vrednosti, na katerem je izrecno pisalo, naj se ga obiskovalci ne dotikajo. Študent se je kipu dobesedno usedel v naročje, ob tem pa mu polomil nogo. Na njegovo škodo in škodo muzeja kipom mavec pač ne pomaga.

Dva skavtska vodnika sta v Utahu zaradi selfieja uničila 170 milijonov let staro naravno dediščino. Za »nagrado« sta dobila precej groženj s smrtjo, visoko denarno kazen, mogoče pa ju pot vodi tudi v zapor za 5 let.

Selfieji so odlični za samopromocijo, pa naj bo ta dobra ali slaba. Vsak namreč rad ogleduje slike drugih. Dandanes na spletu vsak dan na socialnih omrežjih pristane več kot milijon selfiejev. Še toliko lepše za najstnike pa je dejstvo, da se beseda »selfie« dejansko sliši zelo dobro. Angleško! No, ali pa mogoče ameriško? Kakor koli že, na žalost jo eden za dijake najpomembnejših programov - word (pomislite na fiziko, informatiko, biologijo, kemijo – tako je, poročila!) še vedno podčrta z ogabno rdečo barvo! Ni slovensko!

Za konec pa še ena grenka resnica: Neil Armstrong se je ob pristanku na Luni fotografiral petkrat. Povprečna današnja najstnica se ob obisku kopalnice fotografira dvajsetkrat (mora imeti pa res veliko spominsko kartico v telefonu!).

Andreja Dobrovoljc, 2. a

Slika 3 Mona Lisa (na spletu)

ANTON PODBEVŠEK se je rodil 13. junija 1898 na Grmu pri Novem mestu. Bil je prvi slovenski avantgardni književnik. Šolal se je na Gimnaziji Novo mesto in svoje prve pesmi začel pisati že v mladih letih. Kmalu se je oddaljil od ustaljenih pesniških oblik. Sprva je pisal preproste pesmi, nato je prehajal k vedno daljšim. Prvič je svojo pesem objavil v zagrebški reviji *Plamen*. To je bila pesem z naslovom *Nočna tragedija na Kaptolski ulici*. Od leta 1916 je prirejal recitacijske nastope, kjer je recitiral svoje pesmi. Leta 1920 je bil eden glavnih sodelavcev in pobudnikov Novomeške pomladi. Sodeloval je pri izdajanju revij *Trije labodi* in *Rdeči Pilot*. Leta 1925 je v samozaložbi izšla njegova edina pesniška zbirka *Človek z bombami*. Kasneje je še deloval v kulturi. Leta 1944 je izdal izbor slovenske lirike in pisal eseje o impresionističnih slikarjih. Umrli je 14. novembra 1981 v Ljubljani. Bil je vzornik Srečka Kosovela in kasneje slovenskih modernistov. Danes se po njem v Novem mestu imenujeta Podbevškova ulica in gledališče Anton Podbevšek teater.

Ena Butara, 2. a

USPEŠNI DIJAKI

DOMEN KULOVEC

Domen je dijak 2. a razreda, ki je pred kratkim skupaj z Urošem Prešernom in Klemnom Kovačem zastopal Slovenijo na naravoslovni olimpijadi v Atenah. V šoli je zelo uspešen, udeležuje se tekmovanj, na katerih se vedno dobro odreže. Je velik navdušenec za naravoslovje. Pravi, da mu je biologija vseč že od osnovne šole, za kemijo pa se je navdušil šele v gimnaziji. Domen je zabaven, družaben in zelo vedoželjen mladenič. Zanima ga veliko stvari. Razmišlja tudi o študiju v tujini, vendar pravi, da se bo vedno vračal v Slovenijo.

Slika 4 Domen Kulovec (avtorica: Ema Koncilija)

Pred približno dvema mesecema si se udeležil naravoslovne olimpijade. Na katerem področju si tekmoval in kakšna je bila tvoja naloga?

Reševal sem naloge iz biologije. Moral sem izmeriti stopnjo transpiracije oljčnih listov, torej koliko vode v določenem času izhlapi iz listov, in s spektrofotometrom natančno ugotoviti, kako koncentracija ogljikovega dioksida v ozračju vpliva na rast alg.

Ste se na tekmovanje veliko pripravljali?

Kar precej. Veliko sobot smo preživeli v šoli, kjer smo imeli priprave predvsem za kemijo, veliko pa tudi za fiziko in biologijo.

Kaj pa ste v Atenah počeli v prostem času?

Veliko stvari. Ogledali smo si Atene »po dolgem in počez.« Spoznavali smo grško kulturo in hrano, predvsem pa smo se družili s člani slovenskih in tujih ekip.

Praviš da ste si natančno ogledali Atene. Kaj ti je bilo najbolj všeč?

Vse je bilo izredno zanimivo, saj rad spoznavam nove stvari, vendar če moram izbrati, so mi bili najbolj všeč antične zgradbe in muzeji, ker je antika steber evropske civilizacije.

Bi lahko primerjal Atene s slovenskimi mesti?

Atene so veliko večje od slovenskih mest, tam so ceste zelo prometne, hiše pa po večini razpadajo. Doma mi je veliko bolj všeč, ne vem zakaj, verjetno zaradi naše kulture.

Kako pa si zadovoljen z rezultatom? Se ti zdi, da bi morali kaj izboljšati?

Zelo zadovoljen, nisem pričakoval tako dobrega rezultata, saj je bila konkurenca velika. Mislim, da je osvojiti deveto mesto od 51 ekip zelo dober uspeh.

Imam še eno vprašanje o olimpijadi. Gotovo se ti je pripetilo nekaj, kar si boš za vedno zapomnil.

Seveda! Ko smo obiskali rafinerijo, sta se dve dekleti (mislim da sta bili Portugalki) začeli dolgočasiti in sta na papir napisali periodni sistem. Dejansko sta znali na pamet cel periodni sistem, z vsemi masnimi števili. Vse!

Uau, puncici sta res od sile. Slišala sem tudi, da s sošolci že pripravljate nov projekt.

Tako je, s svojo ekipo, s katero smo pred približno pol leta zmagali s kemijskim verižnim eksperimentom, zdaj pripravljamo še fizikalni verižni eksperiment. Naredili smo člen, ki ga bomo odpeljali v Ljubljano in ga sestavili v celoto s člani drugih ekip ter tako naredili verižno napravo.

Kako to da si se sploh odločil za naravoslovje? Si dobil navdih v družini?

Družina me sicer pri vseh stvareh zelo podpira, vendar nisem dobil navdiha pri njih. Starši delajo v drugih strokah. Za biologijo in fiziko so me navdušili že v osnovni šoli, kemije pa takrat nisem preveč maral. Šele v gimnaziji me je profesorica Branka Klemenčič navdušila tudi za ta predmet. Imela je drugačen pristop kakor učiteljica v osnovni šoli. Zelo sem ji hvaležen, prav tako pa tudi vsem ostalim mentorjem, ki so mi pomagali.

Povej mi še, kaj te zanima poleg naravoslovja, kakšni so tvoji hobiji?

Zanima me predvsem narava. Moj največji hobi je čebelarstvo, rad pa tudi pogledam kakšen dober film, igram video igrice in preberem dobro knjigo. Berem praktično vse, najraje pa imam znanstveno fantastiko.

Bi mi morda zaupal, katera je tvoja najljubša knjiga?

Angeli in demoni, avtorja Dana Browna.

Kaj pa počneš med počitnicami?

Vstajam pozno, spat hodim pozno, malo lenarim, sicer pa veliko časa preživim zunaj, se gibam, posvečam se svojim hobijem, kadar je slabo vreme, berem, ob večerih gledam filme, družim se z družino in prijatelji ... Skratka, uživam in se spočijem od šole.

Že razmišljaš, kaj boš študiral? Morda razmišljaš o študiju v tujini?

Študiral bom nekaj v povezavi z naravoslovjem. Fiziko, kemijo, mogoče biologijo, najverjetneje pa medicino. Nisem se še popolnoma odločil. Študij v tujini ... Gotovo bom šel najmanj za kakšen mesec študirat tudi v tujino, sicer pa bom študiral na Univerzi v Ljubljani.

Imaš morda vzornika in moto, po katerem se ravnaš?

Vzornika sicer nimam, me pa že dolgo časa navdihuje znanstvenik Erwin Schrödinger, ki je deloval na področju kvantne fizike. Moj moto bi lahko bil: »*Vedno obstaja pot, moramo jo samo najti*«, ker poudarja eno izmed vrednot, ki jo zelo cenim - vztrajnost.

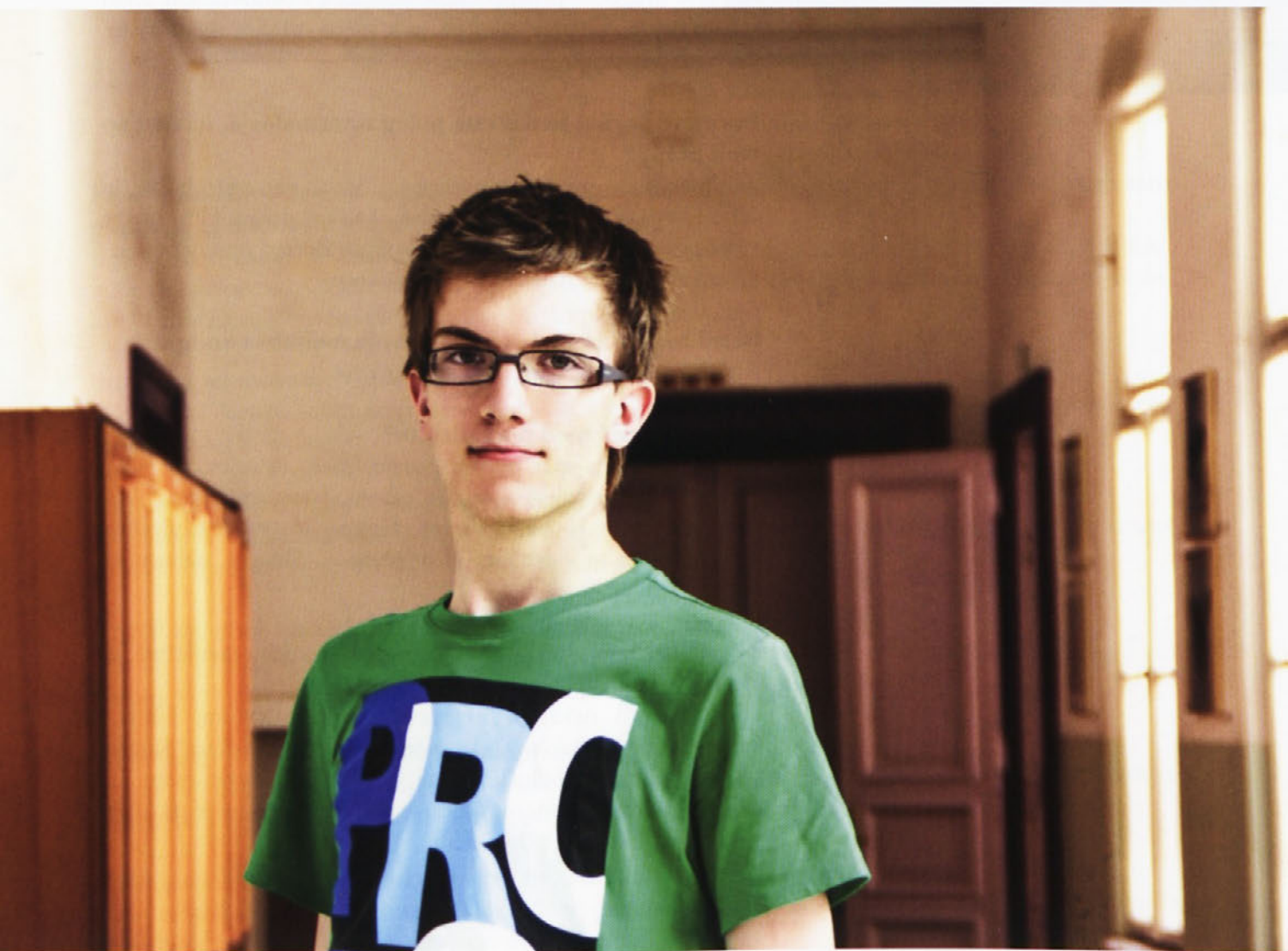
Katere vrednote pa najbolj ceniš pri človeku, oz. te bom raje vprašala malo drugače, da bodo tudi dekleta imela kaj od tega.. Kakšno bi moralo biti tvoje dekle?

(Oh, a res moram?) Hmm, med nama mora biti kemija /smeh/. Pomembno je, da je poštena, zgovorna, prijazna, iskrena in samozavestna.

No, za konec bi te vprašala še, kaj bi svetoval svojim vrstnikom?

Bodite vedoželjni, radovedni, v vseh stvareh poskušajte najti izziv, ne grožnje, bodite motivirani za iskanje novih stvari, ne branite se novih izkušenj in novega znanja. Vse, kar se boste naučili, vam bo nekoč prišlo prav.

Ema Butara, 2. a

Slika 5 Domen Kulovec (avtorica: Ema Koncilija)

UROŠ TOPIĆ

Uroš Topić, naš sogimnazijec in urednik šolskega časopisa Stezice, se je pred kratkim podal v pisateljske vode in spisal Emmo Storm: Bratovščina Culis, simpatičen najstniški roman o Emmi, ki se preseli iz Ljubljane v Novo mesto in odkrije marsikaj nepričakovanega. Z njim sem opravil krajši intervju:

So te pri ustvarjanju likov in sveta navdihnili ljudje, ki jih poznaš, in lokacije, ki si jih že videl?

Ja. Da bi osnoval nek lik po nekom, ki bi se ga »ful« prepoznalo, ali pa da bi lik temeljil na resnični osebi, to ne, sem bolj iz sebe izhajal. So pa notri podrobnosti, za katere si lahko mislimo, da izhajajo iz resničnega sveta, npr. kakšen profesor določenega predmeta. Ampak to so stranski liki in tega sploh ne opaziš, razen če si pozoren na podrobnosti, ki jih npr. ta profesor naredi.

Vprašanje, ki so ti ga najbrž že vsi zastavili in se ga spodobi postaviti še enkrat. Zakaj si izbral ženski vidik?

Ne vem, zakaj sem izbral prav žensko, lahko bi bil fant, pa bi našel vilinsko dekle, ampak nekaj se mi je ... ne vem, kako bi to rekel, ampak nekako se mi je zdelo bolje, če bi pisal iz dekletovega vidika. Mislil sem, da bi bilo to bolj zanimivo ali pa večji izziv zame. Preprosto sploh nisem razmišljal, da bi bil glavni lik fant, ampak je samo nekako steklo, da bo punca, pač.

Meni je všeč na koncu tisti veliki konflikt, ko se drži Emmo v neznanju, saj ne ve, kaj se dogaja zunaj, in jo skrbi. To je zanimivo brati.

No, meni se zdi, da je zanimivo predvsem zato, ker bi se od fanta pričakovalo, da bo viteški, da gre, da se bori ... Punca ima na voljo druge možnosti. Ima možnost, da bo princesa in bo fant zanjo naredil vse ali pa da bo sama naredila nekaj viteškega. In zdi se mi dobro, da daš modernemu dekletu možnost, da se

odloči, ali bo pogumna ali pa se bo preprosto predala in čakala, da jo nekdo reši iz senc.

Zelo mi je všeč, da je navdih, ki si ga jemal iz halštatske kulture postranski. Recimo obleke, ki jih nosijo vilinci, ornamenti na steni, steklene jagode itd. Zakaj si se odločil, da ne boš dal večjega pomena tem stvarim in tej kulturi, ki te toliko zanima?

Ker se mi zdi, da če daš resničnemu predmetu magičen pomen, postane, grobo rečeno, beden. Če bi rekel, da te vsa vrata na svetu, če jih trikrat zaloputneš, spremenijo v samoroga ...?!

To bi bilo lušno.

Ja, ampak bi vsi to poizkusili in ugotovili, da to nima smisla. Lahko pa ustvariš magičen svet, si izmisliš nekaj čisto novega in te predmete notri uporabiš zgolj kot rekvizit, za večjo verodostojnost. Ti predmeti so mi »ful« lepi in nekaj, kar izhaja iz našega okolja, zato so se mi zdeli dober pripomoček za okrasitev vilinskega sveta.

Slika 6: Uroš Topić (avtorica: Ema Konciliija)

Se pravi da si se hotel izogniti simptomu Harryja Potterja.

Ja, če boš odlomil tisočo vejo in z njo nekajkrat zamahnil, pač ne boš začel čarati.

Na žalost.

Ja, na žalost.

No, ko smo že pri Harryju Potterju, zelo viden je vpliv, ki ga je na tvoj stil pisanja imela ta serija in J. K. Rowling. Kateri pa so bili drugi pisatelji, ki so vplivali na tvoje pisanje?

Kdor je prebral Patricka Nessa, nenehno trobim o njem, bo zagotovo vedel, da je zelo vplival name. Njegov stil me je tako pretresel, da sem se iskreno želel približati njegovemu načinu pisanja. Ne uspe mi tako kot njemu, ker je vsak avtor sam svoj in ker je seveda bolj vešč, ampak res me je navdušil. Vmes sem prebral tudi nekaj realizma, kjer mi je bilo zelo všeč obširno opisovanje tudi nepotrebnih detajlov.

Ja, tega je precej v knjigi.

Ja, precej nepotrebnih detajlov je v knjigi, ampak to je pač umetniška svoboda. Vsak lahko piše, kakor hoče. Lahko opiše kljuko na vratih zelo na dolgo, samega dogodka pa skoraj nič ali pa čisto na hitro. Bralcem je lahko rahlo nenavadno, ampak meni je pomembno, da opišem točno, kako je šepala babica ipd.. To me je navdušilo v realističnih romanih, saj tam zares poglobljeno spoznaš lik in vse podrobnosti o njem, kar mi je resnično všeč.

Kakšen je bil odziv kritike do sedaj?

Do zdaj je bil samo dober, čakam na tvojo cinično kritiko, Žiga, samo je še nisem ujel. Ampak, do zdaj so bili res samo dobri komentarji. Šele v zadnjem času počasi dobivam od zunaj neke, kako bi rekel, "realne" ocene. Ljudje, ki jih videvam vsak dan, ki vas poznajo, itak vsi pravijo "ful dobr, knjigo si izdal" in noben ne pove, kaj si v resnici misli, ker se pač poznamo. Lažje je potem izvedeti neko resnično kritiko od nekoga, ki mu nič ne pomeniš. Tudi tisti, ki jih ne poznam, so mi povedali, da je dobra.

Pa se ti zdi, da je treba spodbujati mlade talente, mlade pisatelje, ne glede na to, kako slaba je knjiga, ki jo napišejo?

Da, seveda. Če imajo veselje do tega, bodo delali na tem in to je bistveno – koliko si pripravljen delati, da izpopolniš svoje pisanje. Jaz imam to srečo, da mi kar gre, ker tudi ko nisem nič bral, sem znal nekaj »skropucat«. Nekateri pa so nesrečni, radi bi pisali, pa jim ne gre. Lahko da se bodo z delom izboljšali, a če nimajo spodbude, bodo sami kmalu nehali. Smo pa s tem lahko prikrajšani za kakšne dobre knjige z njihove strani. Saj ni nujno, da knjigo napišeš pri sedemnajstih, lahko jo pri petdesetih, pa bo toliko boljša, ker boš toliko bolj vešč, tako da mislim, da je to treba spodbujati. Željo bolj kot talent, ker mnogo ljudi zavrže svoj talent.

90 odstotkov vsega je delo, deset pa talent, a ne?

Tako je.

Nazaj na knjigo. Kako si zasnoval odnos med Emmo in Amisom glede na to, da sta iz popolnoma drugih svetov, si vzel navdih iz kakšnega filma, serije ali si to naredil popolnoma po svoje?

No, če bo kdo iskal, bo našel, vedno se da najti vzporednice s kom drugim, ampak jaz iskreno povedano nisem izhajal iz kake serije, njun odnos je popolnoma plod moje domišljije. Emma misli, da je boga za brado prijela in je »fulk« pametna in najstnica in ona vendar v šolo hodi in ve, za kaj gre. Amis je pač naiven ... Amisa sem poskusil osnovati na podlagi otroškega pogleda na svet. Če otroku ti nikoli ne razložiš, da se ne da leteti, pa vendar pozna letenje. Ja, da se leteti, Miklavž in dedek mraz obstajata ipd. Dokler ne ugotovi, da vse to ni res. In v to verjame, kot verjamem jaz v to mizo ali pa to steno. Saj drugega ne pozna.

Hotel sem ustvariti, kako bi bilo, če bi se srečala ta dva, razumski in domišljijiski svet, če bi trčila. Domišljijiski poizkuša razumskemu porušiti vse tisto, kar ve. In iz tega sem črpal.

Se pravi, hotel si prikazati, kaj bi se zgodilo, če bi trčila dva, ki sta zaverovana vsak v svoj prav.

Ja, tako. S tem, da je eden tu bolj agresiven, tu je pač to Emma, saj za njenimi prepričanji stoji znanost.

In ker je stara osemnajst let, a ne?

Ja, ker je stara osemnajst let, Amis je pa star dvesto let, pa se še zmeraj obnaša kot nek otrok, pa ni tako agresiven, bolj začuden v smislu "pa kaj ti ni jasno, kaj ne veš, da se da..."

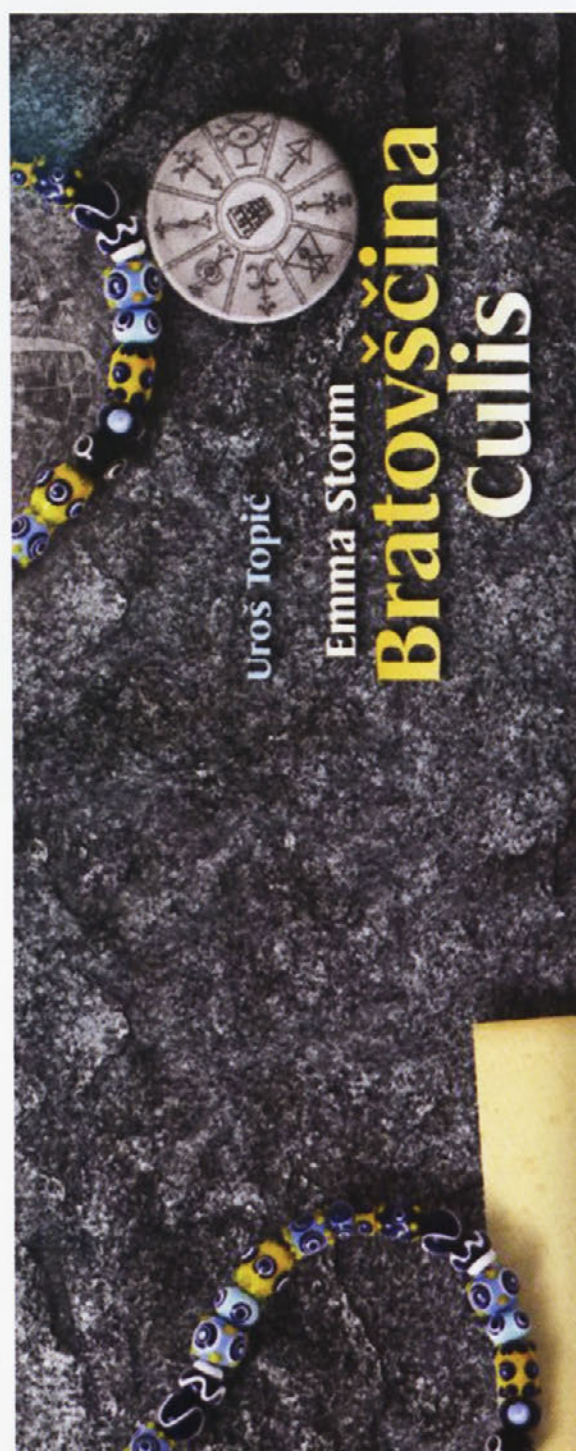
Knjigo sem prebral in bi jo osebno priporočil predvsem najstnikom, ker je zelo "najstniška" knjiga. Si to knjigo napisal za vse, ali si imel v mislih kakšno ciljno publiko?

Nisem imel ciljne publike. Je pa res, da je po moje, pa ne zaradi vsebine, ne bi razumeli mlajši od petnajst let. Navzgor pa ni omejitve, saj ljubezen ter nasilje in vojno vsi razumemo in o tem berejo tudi že mlajši. Starejši si sporočilo verjetno razlagajo drugače kot mlajši. Kakšen najstnik bo knjigo prebral zelo površinsko, kakšen starejši bralec pa bo našel

kaj, kar še jaz nisem vedel, da sem napisal. Saj je po navadi tako, da se bralci sprašujejo "kaj je avtor tu mislil?". In to je to.

Slišal sem da naj bi bil v tisku celo že ponatis. Bi kaj komentiral?

Komentiral ...? Ja, vesel sem. To je moja prva knjiga. Če bi me vprašal pet let nazaj, bi rekel "pa ti si neumen, kakšno knjigo, kaj ti ni jasno." In da je doživela tak odziv! Za slovenska merila je to veliko. Mislim, da še nisem dojel, da je res tako. Saj, šele potem, ko me iz Ljubljane pokličejo in rečejo "kaj bi ti prišel sem, ker smo slišali zate" je to »vau«. Tako, da ja. Zelo sem navdušen.

In seveda še to, kar je treba vprašati: Kaj te je motiviralo ob pisanju knjige?

Ti, Žiga, in tvoji dolgi lasje. [smeh]

[smeh] In kaj bi priporočal mladim pisateljem, ki rabijo navdih?

Kaj bi priporočal ...? Berite, dajte si čas. To zdaj »ful bedno« zveni, ker sem enako star kot vsi, ki začenjajo, ampak vzemite si čas, predvsem pa se ne prehitujte, ker je potrpežljivost ena od ključnih stvari, ki bo pripeljala do uspeha. Potrpežljivosti nam

pogosto primanjkuje in zaradi tega se zaletavamo v stvari, ki nam na koncu ne uspejo. Zato je treba stvari pustiti čas, da dozori. Če bi Emma izšla takrat, ko sem jaz hotel, torej v prvi različici, bi se osmešil. Hvala bogu sem pustil, da je stvar dozorela, da sem jaz dozorel in tako naprej. Sem pa veliko bral vmes. To je to.

To je to, hvala ti za tvoj čas Uroš.

Hvala Žiga, se vidiva ob naslednji priložnosti.

Slika 7 Uroš Topič (avtorica: Ema Koncilija)

Modne stezice

Malo starinske prefinjenosti ...

Leta 1858 je angleški krojač Charles Frederick Worth v Parizu odprl svoj prvi modni *atelier*, kar še danes označujemo za začetek visoke mode. Bil je prvi, ki je na zadnjo stran svojih oblačil našil tudi ime svoje znamke in se tako zasedel globoko v modno sceno poznega devetnajstega stoletja v Evropi. Njegove stranke, predvsem nesramno bogata dekleta visoke družbe, so nosile razkošne večplastne obleke iz svile in brokata, okrašene s krznom in posute z dragulji. Danes takšna oblačila prav na nobenem dekletu ne bi prestala modnega preizkusa; manjka jim namreč ena ključna sestavina – praktičnost.

Hvala bogu so nas borci za 'boljšo modo' že v prejšnjem stoletju rešili pretesnih telovnikov in steznikov (odmislimo škodo, ki so jo povzročila osemdeseta ...) ter nas odeli v mehke volnene puloverje pozimi in tanek lan poleti. Moda je panoga, ki vedno stremi k napredku ter se konstantno razvija, toda v zadnjem času lahko opazimo, kako se eleganca po desetletjih počasi vrača.

Slika 8 Iz H&M oglasa (vir: splet)

KAJ NOSITI?

Tu ni pravega odgovora. Vsakdo ima lasten okus za modo in vsakdo bi moral imeti pravico, da se obleče, kakor se sam želi. Če pa želimo pogledati s širšega vidika – in ta vedno teži k čim boljše oblečeni družbi –, pa lahko omenimo nekaj modnih potez, ki so zelo dobrodošle in nekaj, ki jih pač ne bi smelo biti.

Da si boljše prihranimo za konec, bomo začeli s 'slabim'. Ker imajo dekleta vedno prednost, mislim, da govorim v imenu velike večine, ko pravim, da nobeno dekle ne zgleda dobro v kombinaciji drzno kratkih hlač iz džinsa in športnih Nike tenisk z debelim jezičkom, da se ja poudari grdo linijo, ki jo ustvari takšno obuvalo. Obenem bi se dekleta lahko izogibala mešanju vzorcev. Tò je zelo delikatno in zagotovo ne trdim, da jo sam obvladam, toda najbrž je tudi večina žensk ne. Tako visoke podvige, kot je mešanje vzorcev, bi raje prepustil velikim varuhom mode, sami pa si stvari lahko zelo poenostavimo. Obstaja zlato pravilo, ki pravi, da lahko nosite obleko katerekoli barve, dokler se čevlji in torbica ujemajo v barvi in materialu. Tako lahko nosite krilo bele barve, čevlji in torbica pa so lahko tudi kričeče rumeni, dokler se držite prejšnjega pravila. Prav tako je zelo dobrodošla kombinacija komplementarnih barv (vijolična in rumena, zelena in rožnata, modra in oranžna ...). Ko smo že pri dekletih, naj pokomentiram še očitni kamen spotike: CREEPERJI! Tu se velikokrat zatakne, saj lahko creeperje zgoj ljubiš ali pa sovražiš. Zame velja slednje, saj so za moj okus preveč groteskni, toda razumem njihov modni namen in verjamem, da bi jih smela nositi tista dekleta, ki vidijo pridih neke višje, drugačne mode v tem nenavadnem obuvalu. Vsekakor pa ne smete creeperjev obuti na običajne kavbojke – to bi praktično bil smrtni greh.

Za fante je bila stvar včasih bolj preprosta, toda s spreminjanjem trendov za dekleta so se spremenili tudi trendi za mladeniče. Vrnili so se cvetlični potiski moških srajc in puloverjev, toda ne v tako odvratni obliki, kot so to počeli v osemdesetih. Tokrat se cvetlice vračajo z občutkom za subtilnost, prefinjenost in minimalizem. Stilizirane podobe cvetov so že okrasile garderobe številnih mladeničev in v tem ne vidim prav nič spornega. Bilo je nekaj komentarjev, da to preveč poženšči spol, ki bi moral odražati moč, samozavest in trdnost. Toda obenem pozabljamo, da je moda nekaj naravnega, saj smo ljudje naravni – tudi moški. Zato ni nič nenavadnega, če se to naravno bitje *moški* okraši z osnovnim elementom lepote iz narave; s cvetom. Prav navdušen sem tudi, ko vidim pogumnejše, ki si sem in tam nadenejo kakšen jeklen prstan, usnjeno zapestnico ali celo verižico. Nakit na moškem lahko zgleda popolno, če ga le znamo uporabiti (npr. Johnny Depp) in škoda bi bilo mladosti in lepote, da ju ne okrasite s kakšnim kosom nakita. Vsekakor se strinjam s preprosto obutvijo, ki zadnje čase kraljuje na modni sceni; lahko obuvalo elegantnih linij bo uporabno tudi v naslednjih letih, ko bo trend preprostosti spet zamenjal kak nepotreben kič.

Da ne bom samo o dobrem, so tu še stvari, ki jih fantje ne bi smeli početi: **ČE NOSIŠ KRATKE HLAČE, NOSI TUDI KRATKE NOGAVICE!** Tega ne morem dovolj močno poudariti in žal je to tako narobe, da niti ne puščam prostora za lastno interpretacijo. Na kratke hlače gredo kratke nogavice in pika.

Se vedno se sem in tam najde kakšen kekec, ki v šolo priroma v sponzorski majici; razumem, da je življenje včasih težko, toda nikoli tako, da ne bi mogel poiskati čisto običajne majice. Nihče ne zahteva oblek z Burberryjeve modne revije, le preprostost, ki ni že tako preprosta, da je boleča za oči.

Obenem menim, da bi lahko počasi opustili tiste nevarno široke hlače (vsi, ki jih pač še nosite), toda to je že bolj osebno mnenje. Če smo pri dekletih obdelali kamen spotike, ga dajmo še pri fantih: spuščene hlače. Mnogo je še takih, ki se preprosto nočejo rešiti te ostudne navade (opravičujem se za subjektivnost, toda spuščene hlače me očitno zelo razburijo).

Slika 10: Z D&G modne revije (vir: splet)

Bog mladim ni podaril čvrstih zadnjih plati, da se bodo skrivale za grdo spuščeni pasovi (sploh zato, ker zgleda, kot da v hlačah prenašate slab kilogram nečesa rjavega in smrdljivega ...). Zavoljo lepše oblečene družbe – povlecite tisti pas na njegovo mesto, poravnajte majico in popravite žepe. Nekaj nepredstavljuje lepega se skriva v dosledni urejenosti moškega.

Dišave prav tako spadajo v svet estetike, zato je prav, da se dotaknemo še njih. Pred nekaj meseci sem gledal dokumentarni film, ki je primerjal dve parfumski hiši (ena je bila dejanska parfumska hiša, druga le ogromna 'modna' znamka). Primerjali so parfumsko hišo *Guerlain* iz Pariza in *Tommy Hilfiger* iz New Yorka. Slednji je z ekipo zagnanih mladih poslovnežev ustvaril dišavo **Loud**, ki je najprej dobila stekleničko in promocijsko kampanjo, šele zatem pa dejansko dišavo. Na drugi strani, čez lužo, pa so se v hiši *Guerlain* po več desetletjih ponovno začeli pogovarjati o *morebitni* uvedbi nove dišave, ki bi rahlo odstopala od svoje predhodnice. Razen načina delovanja in proizvodnje samega parfuma se ti dve znamki razlikujeta predvsem v eni stvari: parfum *Tommyja Hilfigerja* kriči, parfum hiše *Guerlain* šepeta. Minili so že časi, ko se je po dišave hodilo kot po avtomobile – načrtno, z varčevanjem in zelo premišljeno. In ti parfumi so bili kot tančica naše lastne intimnosti, ki je vsake toliko zašepetala našo skrivnost mimoidočim in razkrila, katera od neštetihih cvetic nam najbolj diši. Danes naše dišave razgalijo intimo in kričijo, opozarjajo nase, se vsiljujejo do meje, ko že skoraj smrdijo. Morali bi se vrniti k tistim preprostim šepetajočim dišavam, ki so bile del naše intime in ne predstava, ki jo kričimo za vse morebitne poslušalce. Vrniti bi s morali k domačim dišavnicam, ki nam najbolj pristajajo (sivka, vrtnice, robinija, jasin ...), zato vsem toplo priporočam, da se naslednjič, ko boste kupovali parfum, malce bolj potrudite in ne vzamete prvega Axa ali Naomi Campbell, ki ju vidite, ampak malo pobrsKate, povprašate, se pozanimajte in našli boste dišavo, ki je kot ustvarjena za vas. Ni lepšega od tihe note parfuma, ki le vsake toliko zaplava od človeka in očara prisotne.

Če na kratko povzamem trenutno modno sceno v našem okolju, bi lahko rekel, da že dolgo nismo bili tako dobro oblečeni. Vrnil se je občutek za preprostost (nič več pretežkih ličil in nepotrebnih ramenskih vložkov), ki je brezčasna. Želel bi videti le nekaj več kreativnosti in drznosti; ne bojte se raziskovati novih oblačil, sploh pa se ne bojte, kaj si bodo mislili drugi. Vedno je lepše videti nekoga, ki želi poskusiti nekaj drugačnega, kot nekoga, ki čepi v varnem kotu povprečnosti, ne vleče ne na črno ne na belo, ampak pusto sivo, ki ni pripravljena na spremembe. Upajte se igrati z barvami, tkaninami in vzorci in morda se iz tega rodi nekaj, čemur bodo v svetu kasneje pravili *slovenska eleganca*.

Uroš Topić, 3. k

Literatura

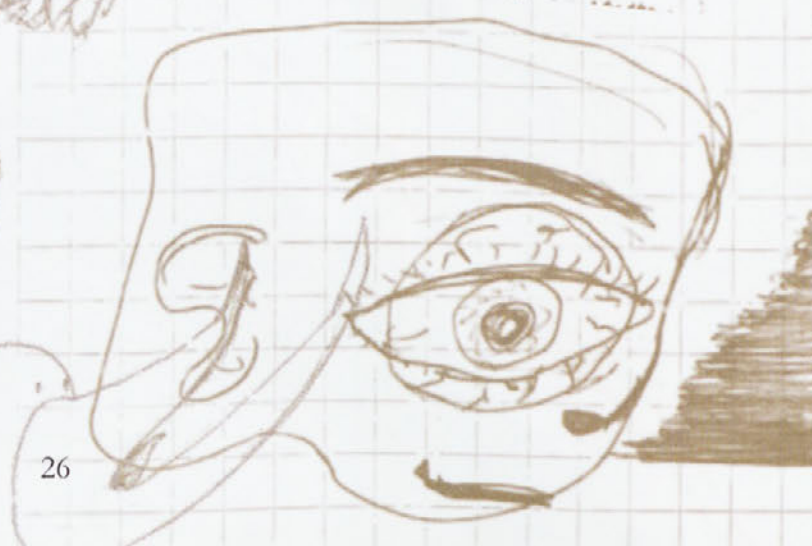

let po svoji regoni prulja iz mesta Rim, so Rimljanom na
 vojno Volsh, so bili hitri premagani, izgubili so tudi
 Konio, najino mesto. Naslednje leto so se Rimani signalizirali s taci
 Marcija, rimskega vojvode, ki je razvel Konio - so kateri mladi
 je dano imo Konidan in je pobegnil s samim Volshim razvnet od
 jere nad debeje. Ud Rima so bili Konidant, ^{pozostli} posami mnogi
 in ^{podane} tabornu posama Veturija, Konidanova mati
 in ^{posami} njegova žena se majhnim sinikom. Mati in žena
 z Rimkega vrenja. Tudi žena Marcija, da je umabnil vojsho
 ali je bil od jere Volshih, ubit ali pa je dolga ~~na~~ mesecih rive
 v znamenstju. Mesto je bilo svobodno in v cast reusbam so
 postavili tempelj boginje Renske srece.

N
 L
 W
 LE

bil usvojen in
 hujem Naledonje
 je bila najino vojsho
 malosterkano. V vojsho
 in ~~razvnet~~ 11000.
 tempelj, byer se je spol
 in ~~odprta~~ ostre

PRVI UTRINKI POLETJA

Hmm, kako bi opisala?
Ko ti med poukom
skozi okno sončni žarek nagaja,
ker ti je toplo,
ker prideš v šolo v kratkih rokavih
in kratkih džins hlačah,
ker si z ocenami že skoraj zaključil,
ko od vročine asfalt na cesti pleše,
ko greš zvečer teč in vate piha topel vetrič,
ko je nebo rumeno,
ko se zjutraj prebudim
in ptice pojejo,
ko sedim na okenski polici
in pišem vse to,
poletje se bliža,
nočni žuri na peščenih plaži bodo kmalu tu,
skok v sveže-toplo morje je že pred vrati,
68 brezskrbnih dni bo kmalu tu!

Lara Radkovič, 1. b

PRIJATELJICE

Prijateljice so osebe,
s katerimi si lahko to,
kar si,
zamenjave za njih
enostavno ni.

Z njimi nesramne punce tračaš,
z njimi glavo za lušnimi fanti obračaš,
stojijo ti ob strani,
ko ti je hudo,
in s tistimi, ki so te prizadeli,
ravnajo grdo!

Poslušajo tvoje nesmiselne načrte,
ki jih že imaš za poroko,
čeprav so opazile,
da si preskočila zaroko.

Vse te malenkosti
ti popolnoma spremenijo dan,
življenju dajo zopet smisel,
sama pa imaš pozitivnejšo misel.

Lara Radkovič, 1. b

Maggy

infant water
panda

Meggy TV

Recenzije filmov

Volk z Wall streeta

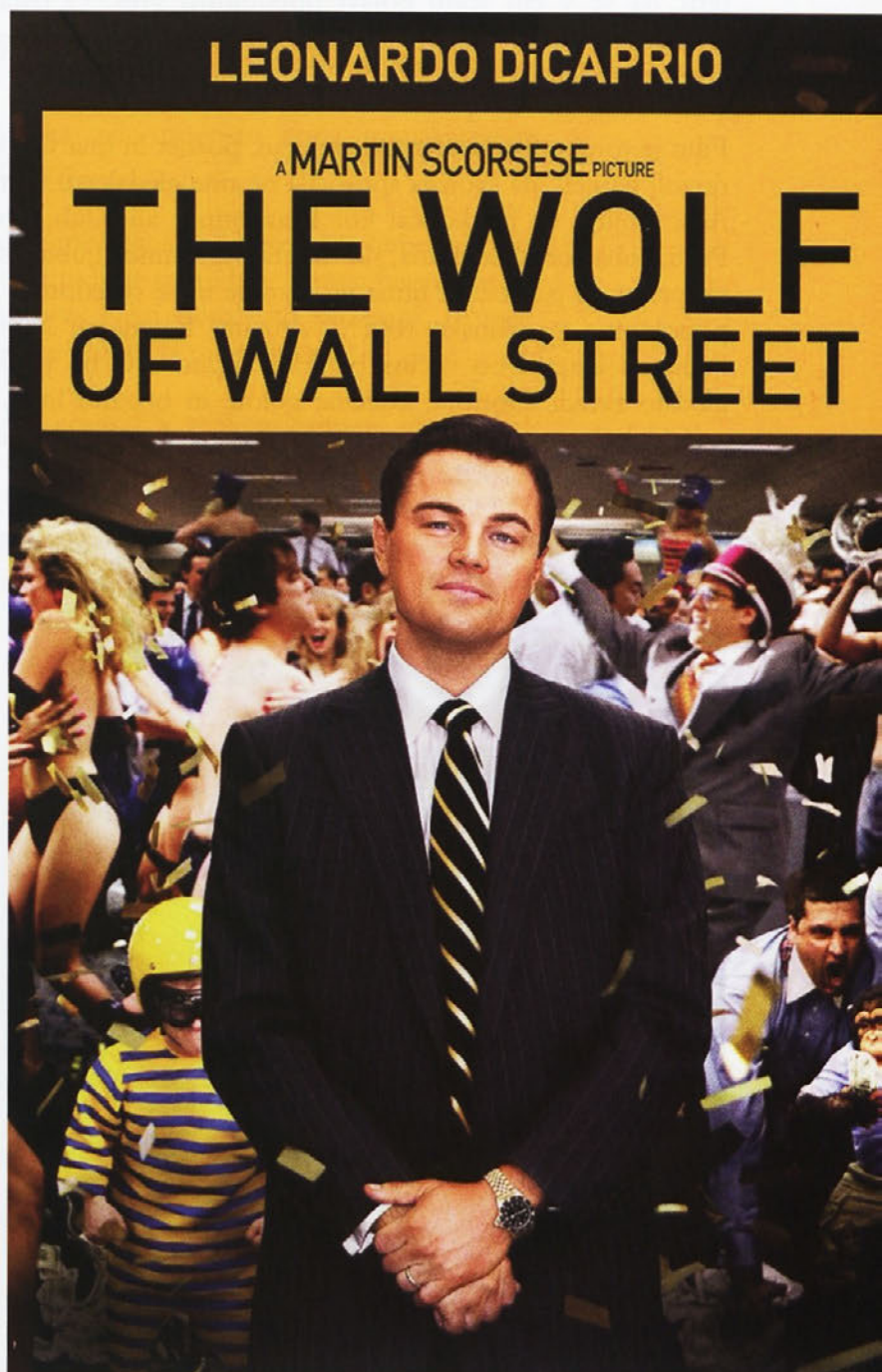
Martin Scorsese je kot režiser najbolj znan po resnih filmih, v glavnem dramah o raznih zločincih oziroma ekscentrikih. Tako da je bila napoved, da bo posnel komedijo o življenju in delu znanega bivšega borznega špekulanta Jordana Belforta rahlo presenečenje.

Volk z Wall Streeta je film zanimive sorte. Govori o zares pokvarjenih ljudeh, ki izkoriščajo tako sistem kot svoje stranke zaradi enega samega razloga - dobička.

Večino filma sestavljajo scene čedalje bolj utrغانih in dekadentnih zabav, na katerih ne manjka golote, seksa, drog in (seveda) denarja. Na koncu je sicer nekaj minut namenjeno temu, kako Jordana vsa leta kriminala končno dohitijo, a je precej jasno, da filmu ni namen biti drama o propadlem uspešnem tajkunu. Hoče biti utrغانa komedija, ki pokaže, kako zelo pokvarjeni in prazni le-ti v bistvu so.

To filmu uspe izjemno dobro, saj že v prvem posnetku prikaže, da so ti ljudje pokvarjeni in da ne bomo sledili plemenitim junakom. Takisto film zelo dobro vzpostavi svoje sporočilo o tem, da se ceni delnic in s tem gibanju trga ne da slediti in da je celotna finančna sfera v bistvu poseljena z Jordani Belforti, ki so pripravljene narediti karkoli, da bi obogateli in s tem splezali višje na socialni lestvici, kupovali čedalje večje hiše in zlorabljali čedalje močnejše droge.

Zveni kot zares težko sporočilo, ki bi se bolj prilegalo drami kot utrغانi energetični komediji, a prav to je celotna poanta filma. Taki ljudje kljub notranji praznini in degeneriranosti to počnejo zaradi zabave, gore drog in prelepih žensk ter vse to največkrat tudi dobijo.

Slika 11: Reklamni plakat za film (vir: splet)

Leonardo DiCaprio je v vlogi dekadentnega kriminalca izvrsten in vidi se, da je ob snemanju užival, saj njegova igra izjemno poudari poanto filma.

Med preostalimi igralci moram pohvaliti tudi Jonaha Hilla, ki svojo vlogo odigra na podobnem nivoju kot DiCaprio. V filmu ima manjšo vlogo tudi Katarina Čas, sicer odlična slovenska igralka, a večina si jo bo iz filma zapomnila po tem, da se v eni sceni pojavi popolnoma gola. O ostalih igralcih ni kaj več za povedati, razen da se svojim vlogam izvrstno prilagodijo.

Film je torej odlično zaigran, zrežiran, posnet in ima več kot dovolj pameti, da svojega sporočila ne rine gledalcem v grlo. A se bojim, da bo končal kot Brazgotinec ali Klub Golih Pesti: oba odlična filma, ki imata ogromno ljubiteljsko skupnost, ki pa poante filma ne razume in se osredotoča na popolnoma površinske reči. Z drugimi besedami: Največ ljudi, od katerih bo večina bržkone najstnikov, bo ta film gledalo zaradi enormne količine golote in bogatih ljudi, ki snifajo kokain iz anusov prostitutk, ne pa zaradi kakršnega koli globljega sporočila.

A to ni krivda filma in njegovih izdelovalcev. Tako da si film le oglejte, morda vam bo v glavi ostalo kaj več kot joški Katarine Čas.

Slika 12 Posnetek iz filma (vir: splet)

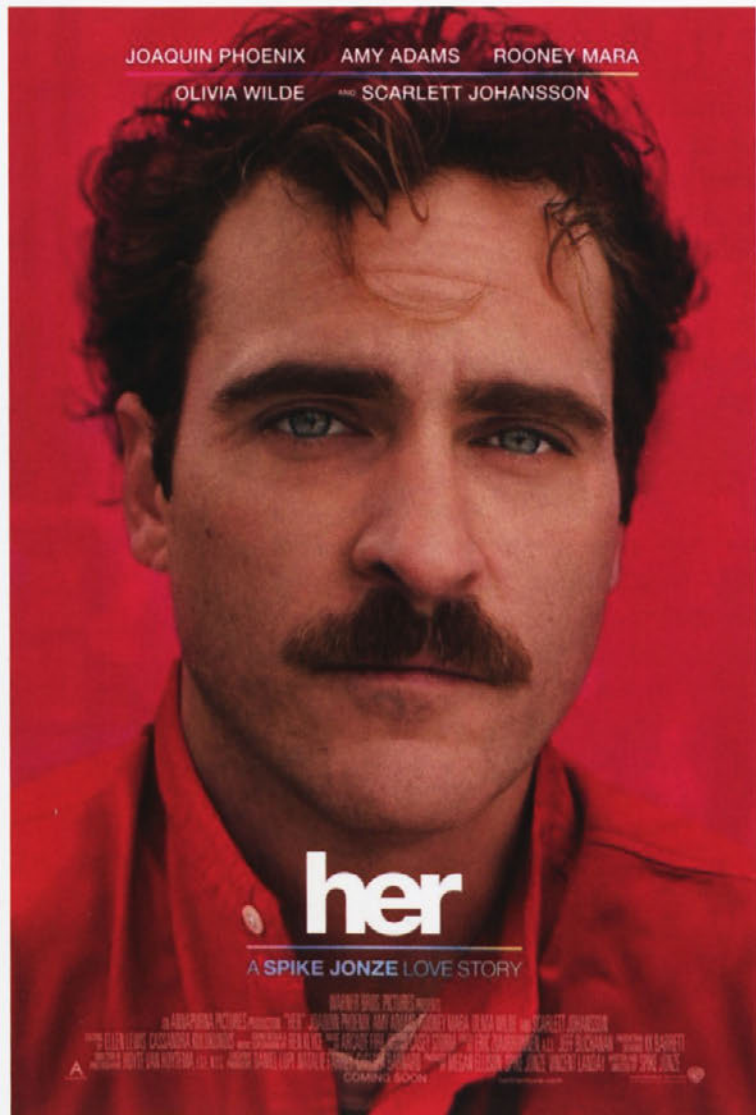
ona

ljubezen je čudna reč. Občutilo jo je že vse človeštvo, pa je še zmeraj nihče ne zna razložiti v enem stavku. Je privlačna v svoji skrivnostnosti in je kot taka zelo pogosto tema marsikaterega umetniškega dela, od knjig do filmov.

Ona je film o ljubezni. O ljubezni med moškim in žensko, ljubezni ki ni osnovana na telesni privlačnosti in tudi ne more biti. Samantha, naslovna Ona, je namreč umetna inteligenca. Njen dom niso možgani, temveč računalnik, medtem ko je Theodore človek iz mesa in krvi.

Se vam ta koncept zdi zanimiv ali srhljiv? V vsakem primeru vam ogled priporočam, saj je Ona zares odličen film. Temo ljubezni vzame resno in gledalcu zastavi marsikatero vprašanje, o katerem bo razmišljal še dolgo po odhodu iz kina.

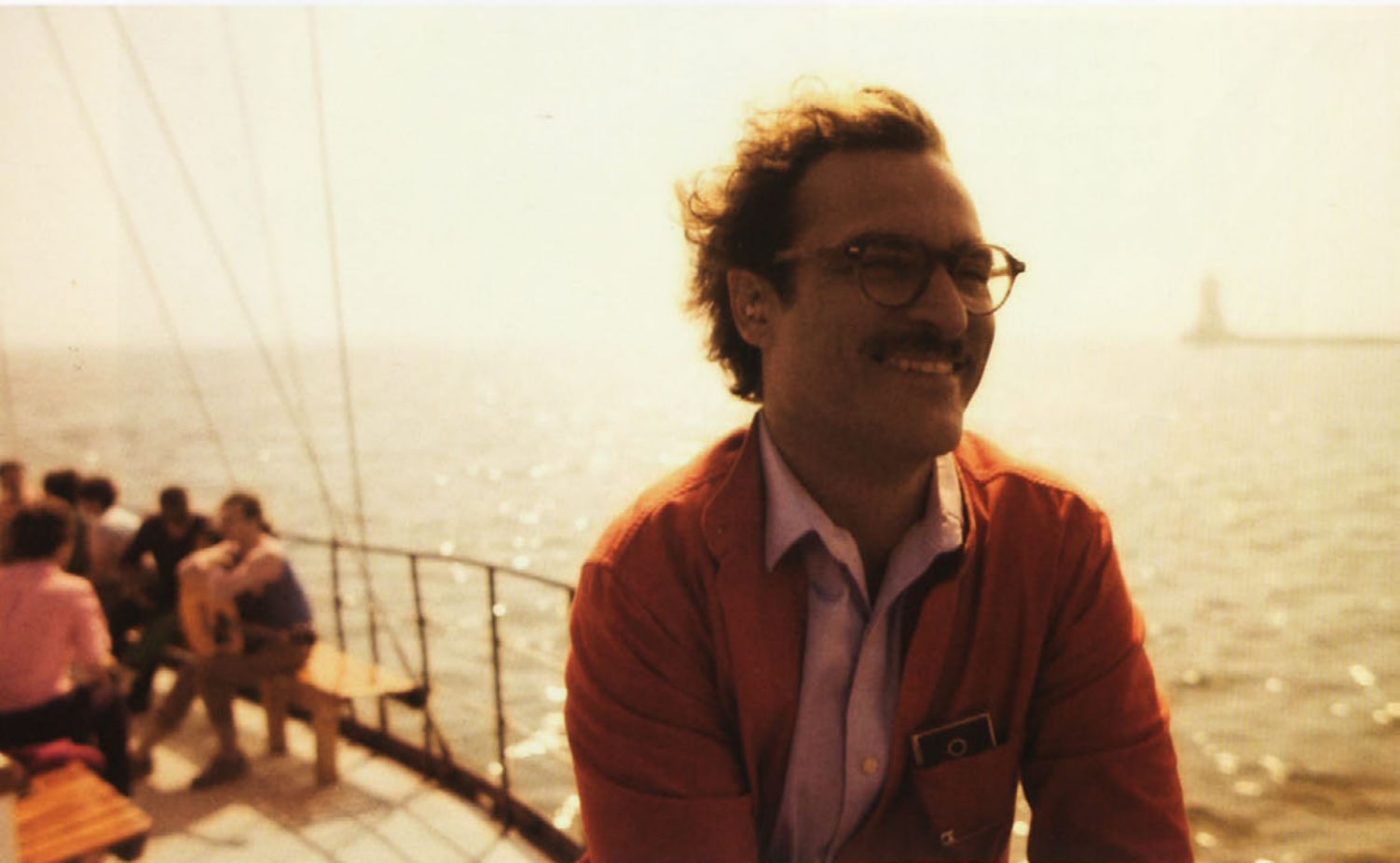
Odnos med Theodorjem in Samantha je pristen in pokazan dokaj realno (za vse tiste firbčne: da, Samantha in Theodore seksata. Kako? I, vrli bralec, bralka, glejta in ugotovita), čeprav je v drugi polovici na momente kar precej pocukran.

Tako Joaquin Phoenix kot Scarlett Johansson odlično zaigrata vlogi osamljenega pisatelja ter radovedne, hudomušne umetne inteligence. Vizualno je film odličen, scene so izvrstno zasnovane in zares dobro ustvarijo podobo bližnje prihodnosti, zasnovane po vzoru Applovih trgovin in Googlovih spletnih strani, sterilna bela se izvrstno meša z bolj živimi barvami in filmu poda zares unikatno, realno podobo prihodnosti.

Film je enostavno lep. Pove zgodbo o ljubezni, izgubi in dveh dušah ki sta se našli, ter vam da veliko hrane za misli. Ostal bo z vami še dolgo časa po ogledu, tako v mislih kot v srcu.

Po drugi strani pa je to film o srhljivem hipsterju, ki ima telefonski seks z računalnikom. Kako film interpretirate, je v celoti odvisno od vas samih.

Slika 14 Posnetek iz filma (vir: splet)

LEGO FILM

Lego kocke so ogromno ljudem več kot le preproste igrače. Spomin na bolj preprost čas otroštva, ko je domišljija imela pristo pot in ko je skupek barvitih plastičnih kock lahko prevzel katerokoli obliko, od vesoljske ladje pa do stolpa s princeso, ki ga straži zmaj.

Združiti nekaj tako kreativnega, kot so Lego kocke s Holivudom, ki je znan prav po manjku le-tega, je nevarna kombinacija. Glede na prejšnje izkušnje s filmi po znanih igračah, ki jih je Holivud posnel (Bojna Ladja), je bilo pričakovanje, da bo Lego Film le še en generičen, brezdušen, prazen film, popolnoma upravičeno.

Ko sem si film končno ogledal, pa sem bil prijetno presenečen. Film je vsekakor bil posnet z mnogo ljubezni in pozornosti. Čeprav je animiran, celoten film deluje, kot da bi bil narejen iz kock. Animatorji so se izjemno potrudili, da bi vse izgledalo pristno. Zato v filmu vse zares zgleda, kot da je ustvarjeno iz lego kock. Še celo ogenj, voda ter oblaki. Ves ta trud filmu pričara podobo dolgih ur otroškega igranja z lego kockami.

O zgodbi raje ne bi preveč govoril, saj je del filmovega šarma prav ogromna količina presenečenj in utrganosti, ki jih vrže v gledalca. Bom pa rekel, da je film definitivno pametnejši, kot izgleda, in se do gledalca ne obnaša kot do otroka, ki mu je treba vse razložiti.

Glavni liki so zapomnljivi, pestri ter izvrstno parodirajo klišeje, ki jih predstavljajo. Izbravec je nesposoben in brez domišljije, Nadarjeno Dekle kompenzira otroške travme, Stari Modrec je star in rahlo nor, Vesoljec je hiperaktiven, Batman je očitna parodija na Batmana iz Nolanovih filmov in

Slika 15 Reklamni plakat za film (vir: splet)

Rogomuca je ... čudna zmes med samorogom in mačko, ki ima probleme. Film poleg glavnih vključuje mnogo stranskih likov iz znanih Legovih franšiz, kot so Superman, Dumbledore, Shaquille O'Neal, Gandalf in tako dalje. A vsi se v filmu pojavijo le za kratek čas in niso pretirano moteči.

Lego film je definitivno pozitivno presenečenje. Je izvrsten film poln humorja in akcije, ki mu ne manjka pameti, s katero privabi bolj "odraslo" občinstvo. A vsi vemo, da ob lego kockah nihče ni zares odrasel.

Žiga Krevs, 3. k

Slika 16 Posnetek iz filma (vir: splet)

NASVETI TETE

EME

KAM S SABO MED POČITNICAMI

Ja, približuje se konec šolskega leta. In to z enormno hitrostjo. Vsi že komaj čakamo počitek in malo daljši predah od šole. Najprej bomo kakšen dan ali dva kar prespali, nato še kakšen teden lenarili, potem pa se bomo začeli spraševati: »Kaj vraga naj pa zdaj počnem?«

Namesto da se ves obupan vržeš na kavč in gledaš televizijo ali pa cel dan sediš pred računalnikom, si raje ustvari zabavne in nepozabne počitnice. Ne izgovarjaj se na »dejstvo«, da si ravno v tem obdobju pubertete, ko nimaš nič idej in absolutno ne moreš početi nič drugega kakor spati. Idej je kolikor jih hočeš. Naj vam predstavim eno, ki jo lahko uresničiš z družino ali prijatelji.

Slika 17 Fotografija kolesarjev (vir: splet)

S KOLESOM PO SLOVENIJI

Usedite se na kolesa in se odpeljite. Obiščite zanimive koticke Slovenije. Začnete lahko kar v Novem mestu in se odpravite proti Kolpi. Tam se lahko nastanite v enem izmed kampov, se kopate, ob reki Kolpi so urejene sprehajalne in pohodniške poti, po katerih se lahko sprehodite, preizkusite se tudi v vožnji s kanuji.

Čez 2 ali 3 dni lahko nadaljujete svoj potep proti Postojni. Do tja je sicer kar dolga pot, zato boste prišli šele pozno popoldne, lahko pa tudi kje ob poti prespite. V Postojni pa obiščite Postojnsko jamo. Je največja jama klasičnega krasa in najbolj obiskana turistična jama v Evropi. V notranjosti si lahko ogledate čudovite kapnike, človeško ribico, najstarejši podzemni poštni urad na svetu in morda naletite celo na kakšno prireditvev. V jami je namreč koncertna dvorana, kjer občasno nastopi simfonični orkester. Postojnska jama pa je hkrati tudi edina jama, ki si jo lahko ogledate med vožnjo z vlakom. Ob jami je tudi prireditveno in kulinarično središče Jamski dvorec, kjer si lahko privoščite kosilo. Prespite lahko v bližnjem hostlu Proteus, ki je od jame oddaljen le 1 km.

Ker pa govorimo o poletnih počitnicah, je edino pravilno, da bo vaša naslednja postaja MORJE. Govorimo seveda o slovenski obali. V Strunjanu si je vredno ogledati klif, ki se dviga tudi do 80 metrov nad morjem in je najvišja stena na Jadranski obali. Ogledate si lahko tudi Sečoveljske soline, ki so bile leta 1989 razglašene za krajinski park. So bogate z rastlinskim in živalskim svetom. V Kopru poleti organizirajo tudi Primorski poletni festival, ki se ga lahko udeležite. Vsekakor pa si morate ogledati še Piran, staro pristaniško mesto. Tam lahko obiščete pomorski muzej in akvarij.

Brez težav lahko prespite v enem izmed kampov na obali, ali pa celo noč preživite na plaži in si privoščite nočno kopanje.

Po krajšem predahu ob morju pa se vaša pot lahko nadaljuje v bolj hribovite dele Slovenije. Podajte se na pot po dolini reke Soče. Tu se prepletajo posebnosti kulturne dediščine in razkošje zaščitene naravnih vrst. Ustavite se lahko na turističnih in ekoloških kmetijah, se sprehodite po pastirskih stezah ali se celo spustite po brzicah. Obiščete lahko trdnjavo Kluže, kjer si lahko oblečete vojaško obleko in postanete stražar trdnjave. Odpravite se še v Kobarid, kjer vas v muzeju 1. svetovne vojne čakajo zanimive zgodbe iz slovenske zgodovine. Poskusite tudi bovški in tolminski sir ter soške postrvi. To vam bo vzelo približno 3 dni in počasi se boste bližali vedno bolj hribovitem delu. Pot nadaljujete še do Bleda, se s čolnom odpeljete do blejskega otočka in se v bližnji restavraciji posladkate z tradicionalno blejsko kremšnito. Odpravite se še na sprehod okoli jezera ali na Blejski grad in noč prespite v bližnjem kampu Bled. Ker pa boste po vsem tem že pošteno utrujeni, se usedite na vlak in se odpeljite do Novega mesta ter s pogovorom prijetno zaključite svoj izlet.

Če greste z družino na morje se boste gotovo tudi tam zabavali. Preostanek počitnic pa si lahko prav tako aktivno zapolnite. En dan se lahko odpravite v Gardaland, lahko obiščete toplice, se greste prave Slovence in se povzpnete na Triglav, raziščete vam še neznane koticke Novega mesta, se odpravite po nakupih, organizirate »bowling večer«, morda si celo ogledate kakšen film v kinu, v poletnem času pa prav tako ne manjka raznih zabav, ki se jih lahko udeležite ... Če ste posebno pridni, si lahko poiščete tudi kakšno počitniško delo in kaj zaslužite. Nekaj časa pa posvetite počitku, preberite dobro knjigo, poslušajte glasbo, dajte možgane NA OFF, kajti prekmalu bo spet september, ko se bo začelo novo šolsko leto.

Ema Butara, 2. a

Slika 19 Fotografija slovenskega gorovja (vir: splet)

OH KRIZA, SPET NE VEM, KAJ NAJ NAROČIM!

Počasi se bliža poletje in s tem tudi konec šolskega leta, ko se boš odpravil na morje in se neumorno cvrl na vročem soncu, se kopal, morda prebiral kašno knjigo... Kakorkoli že, ob večerih se boš prav gotovo odpravil v mesto in si privoščil pijačo ali dve. Tu pa se lahko zalomi, če še sam ne veš, kaj bi pil, oz. nimaš pojma, kako se reče tisti super stvari, ki si jo videl na sosednji mizi. No, tu imaš nekaj izvrstnih pijač, ki jih lahko letošnje poletje preizkusiš.

PINA COLADA

Pina Colada od leta 1978 velja za nacionalno pijačo Portorika. Prvič je primerek tega koktajla nastal že leta 1954 v nekem baru v portoriški prestolnici San Juan. Vodstvo hotela je najelo gospodiča, ki bo za njihove zahtevne goste pripravil prav posebno pijačo. Po treh mesecih mešanja se je rodila prva Pina Colada v taki obliki, kot jo poznamo danes.

Pino Colado lahko hitro in enostavno pripravimo doma. Za njeno pripravo potrebuješ ananasov sok, beli rum, kokosovo mleko in sladko smetano. Vse to v mešalniku mešaš z zdrobljenim ledom, dokler ne dobiš gladke zmesi, ki jo naliješ v kozarec in vse skupaj poljubno okrašiš. To je vsa znanost.

MOJITO

Mojito izvira iz otoka Kube in je eden izmed njihovih najstarejših nacionalnih koktajlov. Nekateri pravijo, da je bil prvič narejen že v 16. stoletju, ko je raziskovalec Francis Drake pristal v mestu Havani. Tam naj bi njegov sodelavec ustvaril pijačo, imenovano »El Draque«, narejeno iz ruma, sladkorja, limete in mete. Drugi pa pravijo, da so pijačo naredili afriški sužnji, ki so delali na poljih sladkornega trsa.

Tudi Mojito si lahko pripraviš kar sam. Potrebuješ le limeto, meto, beli rum, trsni sladkor, mineralno vodo in led. Najprej limeto narežeš na krhle in jih skupaj z lističi mete streseš v kozarec. Čez njih posuješ sladkor in vse rahlo potlačiš, tako da lističi mete začnejo oddajati eterična olja. Dodaš še rum, zdrobljeni led in mineralno vodo. Vse skupaj premešaš in poljubno okrašiš.

MARGARITA

Margarita je že dolgo najbolj prodajan koktajl iz tekile. Zgodba o nastanku te pijače je veliko. Skozi čas pa je Margarita postala sinonim za prekrasno deželo iz katere izhaja. To je Mehika, kjer si zabave brez kozarčka te priljubljene pijače sploh ne moremo več predstavljati.

Sam si jo lahko pripraviš kot mešanico pomarančnega likerja, tekile in sveže stisnjene limoninega soka. Te sestavine zmešaš z zdrobljenim

ledom. Preden pijačo postrežeš, rob kozarca namoči z limoninim sokom in ga postavi v skodelico s soljo, da se sol prilepi na rob. Na koncu pa lahko po želji kozarec še okrašiš z rezino limete.

Slika 21 Fotografija Mojita (vir: splet)

Slika 22: Fotografija Margarite (vir: splet)

Za vse tiste, ki niste ravno navdušeni nad alkoholnimi pijačami, obstajajo okusne in izvirne rešitve za ohladitev ob vročih poletnih večerih.

LIMONADA Z METO

Vsak pozna limonado. Kaj pa če bi ji dodali še malo mete? Mmm sliši se slastno, pa še priprava je preprosta. Metine liste opereš in zmečkaš v terilniku. Limone prerežeš na pol in iz njih iztisneš sok. Metine liste preliješ z limoninim sokom in po želji dodaš še malo sladkorja ter vse dobro premešaš. Doliješ vodo in počakaš nekaj ur, da se voda nabere okusov.

ČEŠNJEVA SODA

Češnjeva soda je odlična osvežilna pijača, ki jo lahko postrežeš na pikniku ali ob kosilu. Za pripravo potrebuješ sveže češnje, kocke sladkorja, meto, limeto in mineralno vodo. Najprej v posodo streseš češnje, sladkor, vejico mete in vodo ter vse skupaj zavreš in mešaš, da se sladkor raztopi. Nato na zmernem ognju kuhaš 10 minut, da se češnje zmeščajo. Vsebino precediš skozi cedilo, sadje pa pretlačiš. Limeto ožameš in njen sok, pretlačene češnje in sok v skledi premešaš in ohladiš. Pijači doliješ še mineralno vodo in že jo lahko postrežeš.

Za vse tiste, ki ste bolj sladkosnedni in bi se raje s čim posladkali in se hkrati še ohladili, pa je zelo priročna ledena kava.

Slika 24: Fotografija ledene kave (vir: splet)

LEDENA KAVA

Kljub temu da je ledena kava zelo poznana in preprosta, nekateri še vedno ne vejo, kako bi se sami lotili priprave tega napitka. Pa začnimo. Najprej moraš skuhati pravo kavo. Za to potrebuješ praženo kavo, trsni sladkor in vodo. Na štedilnik postaviš posodo in zavreš vodo, nato vanjo vmešaš kavo in ko ta ponovno zavre, je kava skuhana. Dodaš ji nekaj sladkorja in počakaš da se ohladi. In bravo, skuhal si kavo. Med tem, ko se kava hladi, z ročnim mešalnikom čvrsto stepi sladko smetano. Ohlajeno kavo nalij v vrč, po želji dodaj še rum in premešaj. Kavo nalij v visoke kozarce in v vsakega dodaj če eno kepico vaniljevega sladoleada in smetano. Lahko pa se preprosto sprehodiš do bližnje trgovine, na polici poiščeš ledeno kavo in jo spiješ, vendar pa ta vsekakor ne bo tako dobra kot tista, ki jo boš pripravil sam.

Za konec imam še eno super idejo za vsa dekleta. Gotovo ste gledale film *Sex v mestu*. Lahko si s prijateljicami pripravite »Cocktail party« in naredite koktajle glavnih likov filma.

Slika 25: Posnetek iz serije *Seks v mestu* (vir: splet)

KOKTAJL MIRANDA

Potrebujesh vodko z okusom ingverja, medeni sirup in svež limonin sok. Medeni sirup pripraviš tako, da zmešaš vodo in med. Nato sirup z drugimi sestavinami nalij v mešalnik za koktajle in dobro premešaj. Kozarec za martini dobro ohladi in v ohlajenega natoči pijačo. Na koncu vse skupaj okraši s svedom biološke limonine lupine.

KOKTAJL SAMANTHA

Priprava tega koktajla je zelo preprosta. Potrebujesh vodko z okusom ananasa, svež limetin sok, Triple Sec (liker s pomarančnim okusom), čokoladni liker in zdrobljen led. Vse skupaj dobro zmešaš v mešalniku za koktajle in naliješ v kozarec za martini, ki ga okrašiš s krljem limete.

KOKTAJL CHARLOTTE

Potrebujesh vodko z okusom grozdja, napitek 7-Up, svež limonin sok in rdeče vino. Limonin sok, vodko in 7-Up nalij v mešalnik za koktajle, dodaj led in dobro premešaj. V visok kozarec stresi kocke ledu in nalij pijačo. Povrhu nalij še rdeče vino in že ga lahko postrežeš.

Slika 26: Fotografija koktajla Miranda (vir: splet)

KOKTAJL CARRIE

Potrebujš kozarec za martini, vodko, limonin in limetin sok, sladkor, ribezov liker. Najprej na plitvi krožnik naliješ malo ribezovega likerja, vanj pomočiš kozarec za martini. Nato kozarec pomočiš še v sladkor, da dobiš kristalčkast rob. Ostale sestavine in led daš v mešalnik in dobro zmešaš. Pijačo nalij v kozarec in koktajl je pripravljen.

Tako, zdaj pa nimate več izgovorov, da se zvečer ne dobite s prijatelji na pijači. Z malo idej in izkušenj pa se vam ne izmuzne niti kakšna poletna služba v baru.

Ema Butara, 2. a

$$x^2 + y^2 + 8x - 2y - 8 = 0$$

NEKEGA DNE

NEKEGA DNE

Denar ne sme biti merilo. Pomembna je ljubezen.

Pevski zbor Gimnazije Novo mesto je pripravil muzikal z naslovom Nekega dne, ki govori o ljubezni v današnjem svetu, ko na nas vpliva mnogo dejavnikov. Skozi predstavo nas popeljejo s pesmimi iz sedemdesetih pa vse do današnjih. Zgodba govori o dveh skupinah mladih, ki se med seboj razlikujejo po premoženju. To lahko že na prvi pogled opazimo, saj je ena skupina oblečena v hlače in bele majice, druga pa v kariraste srajce, ki so nekakšen stereotip za revne ljudi. Glavna lika sta Miha, ki prihaja iz revnejše skupine, in Leonida iz bogate skupine. Miha je Leonida všeč in ne razume, zakaj stvari ne morejo biti preprostejše. Želi si, da bi bila pomembna le ljubezen, vendar pa danes ni tako. Na nas vplivajo pričakovanja prijateljev in staršev, marsikomu je pomembno merilo tudi denar. Kljub vsemu se odloči, da se bo zaupal Leonidi. Zaljubita se. Vendar Leonida ima pomisleke. V pesmi Young and Beautiful se sprašuje, ali jo bo še vedno ljubil, ko ne bo več mlada in lepa in ko mu ne bo mogla ponuditi ničesar razen svoje bližine. Miha jo razume in ji pove, da lahko vedno računa nanj, da bo vedno ob njej. Še enkrat si izpovesta ljubezen. Ljubezen, kjer ni pomemben denar. Konec pa pusti gledalčevi domišljiji prosto pot.

Iz zadnje pesmi One day, kar v prevodu pomeni ravno Nekega dne, bi po mojem mnenju lahko izluščili sporočilo muzikala: na svetu ne sme biti vojn, sovraštva in

nasilja, vsi ljudje si zaslužijo, da nanje gledamo enako in jih ne glede na njihov način življenja in njihova prepričanja obravnavamo enako. Nihče si ne zasluži biti osovražen. Vsak posameznik mora biti svoboden in svet bi moral stati na temeljih pristne ljubezni, ki ni pogojena s pričakovanji drugih ljudi in premoženjem. Sama bi se s tem kar strinjala in bi si želela živeti v takšnem svetu. Morda bo nekega dne to res mogoče.

Muzikal je nastal pod mentorstvom profesorja Vanje Popova in Sare Gorše, študentke AGRFT-ja in naše bivše dijakinje. V njem je nastopilo 35 dijakov, v ansamblu pa so igrali profesor Vanja Popov, Ana Čop, Domen Bohte ter Rok Klobučar. Z njim so se predstavili dijakom iz naše šole ter na osrednji prireditvi ob občinskem prazniku Mestne občine Novo mesto, 7. 4. 2014. Obiskovalci so bili nad predstavo izredno navdušeni.

Ogledali so si jo tudi starši nastopajočih dijakov, ki si želijo še kakšne ponovitve, nekateri si želijo celo nadaljevanje. Bomo videli, morda jim bo naš nadebudni pevski zbor to željo naslednje leto le izpolnil.

Za konec sem za mnenje povprašala nekaj dijakov in dve nastopajoči:

»Muzikal mi je bil všeč. Najbolj mi je bilo všeč, da so peli v angleščini, njihova izgovarjava je bila kar dobra in vidi se, da kar obvladamo tuje jezike. Tudi zgodba mi je bila zelo všeč.« (dijakinja 2. letnika)

»Bil je super, vendar mi je bilo na trenutke malo težko slediti zgodbi. Morda je bil tudi konec malce preveč predvidljiv. Všeč bi mi bilo, da bi bil tudi kakšen prizor, kjer bi govorili. Sicer mi je bil pa všeč in bi si želela pogledati še kakšnega.« (dijakinja 3. letnika)

»Muzikal mi je bil zanimiv, ker je zgodba sodobna. Moti me le to, da so peli v angleščini, ker menim, da bi morala današnja mladina ohranjati slovenščino, sploh na kulturnih prireditvah.« (dijak 2. letnika)

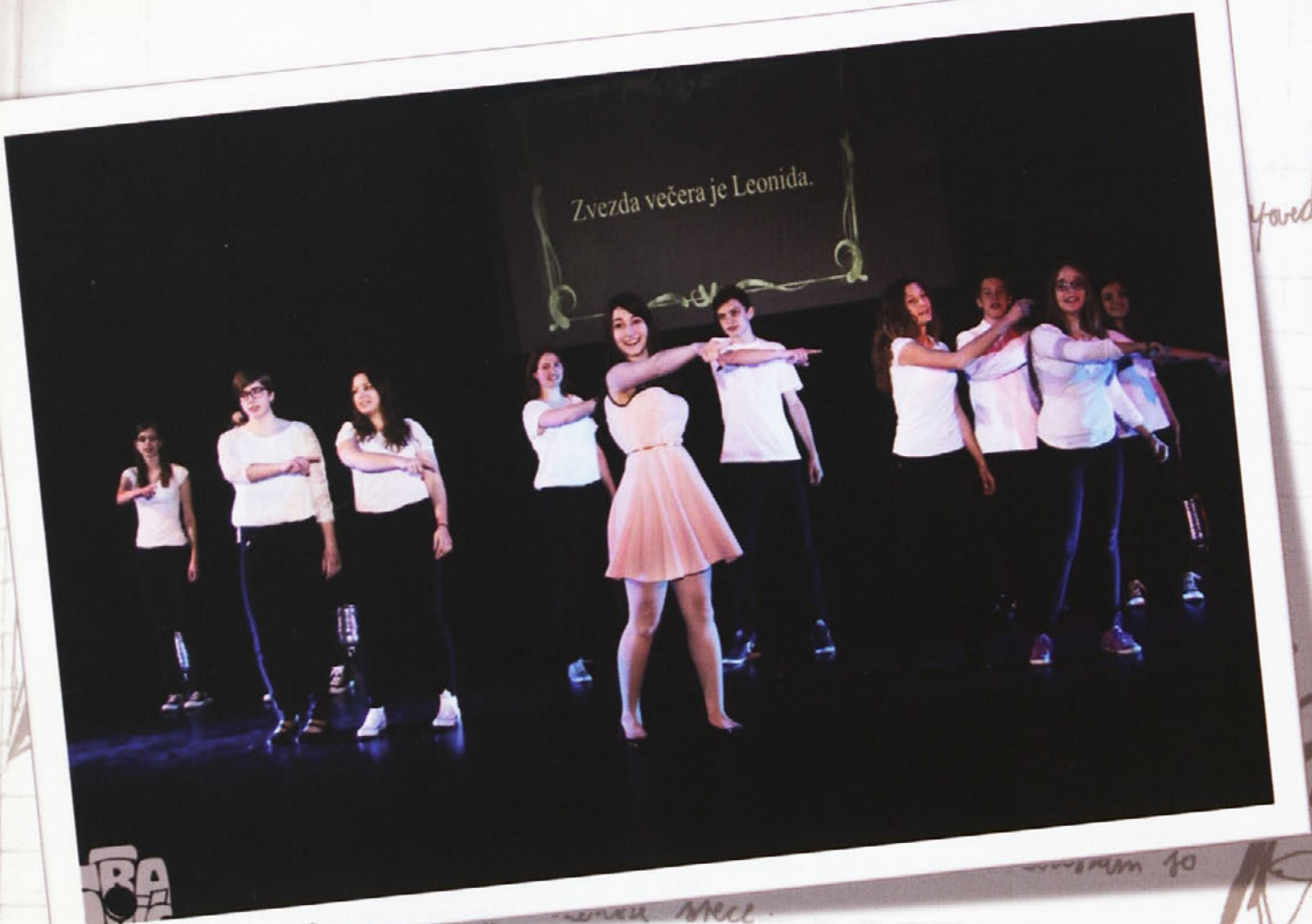
»Bilo mi je super, da sem nastopala v muzikalu, ker sem si to želela že od osmega razreda, ko sem videla prvega, v katerem je nastopala moja sestra. Na odru je bilo super, odlična energija in nato še prijeten odziv gledalcev. Upam, da bomo tudi drugo leto naredili kaj podobnega.« (Zala Hrastar, nastopajoča)

»Mislim, da nam je muzikal uspel, zelo smo veseli tako dobrih odzivov gledalcev. Želim si, da bi izvedli še kakšno ponovitev in da naslednje leto ustvarimo še kaj novega.« (Gaja Medved, nastopajoča)

Emma Butara, 2. a

Slika 29: Z muzikala (avtor: Luka Petravič)

Slika 30 Fotografija Gilly Roebuck (avtorica: Ema Koncilija)

SLOVENIJA SKOZI ANGLEŠKE OČI

Sam pogosto razmišljam, kakšen pogled imajo na našo deželo tujci, predvsem iz tistih držav, ki so po svetu znane po svoji veličini in bogati zgodovini. Čeprav se možnosti za pogovor s tujci v Sloveniji v zadnjem času večajo, se le redki potrudijo in poizvejo, kaj si o naši deželi mislijo priseljenci. K sreči naša gimnazija gosti nekaj profesorjev iz takih velikih držav in želel sem izkoristiti priložnost ter malo poklepetati z eno od njih. Za pogovor (izognil se bom besedi intervju – čeprav bi bila najbolj ustrezna – ker je vse skupaj potekalo kot zelo sproščen pogovor) sem prosil gospo Gilly Roebuck.

Kje ste se rodili?

Rodila sem se v Angliji, v Liverpoolu, kjer sem preživela svoja prva tri leta. Odraščala sem v Yorkshiru, zato se čutim bolj Yorčanko kot Liverpoolčanko. Vedela sem, da bom zapustila svoje mesto; v njem je bilo običajno, da če si moški, se zaposliš kot rudar, če si ženska, pa postaneš rudarjeva žena. Izhod sem videla v študiju, zato sem tudi šla na univerzo. Želela sem celo izdelovati preproge in jih prodajati po svetu, a to je bila smešna zamisel.

Kako ste izvedeli za Slovenijo?

Vedno sem veliko potovala (bila sem že na večini kontinentov) in s partnerjem Noelom sva nekoč smučala v Sloveniji. Takoj sem se zaljubila vanjo. Kasneje sva šla na Novo Zelandijo; bilo je lepo, a ne tako lepo kot v Sloveniji. Želela sem najti deželo, ki je podobna Sloveniji in da bi govorili angleško, a take nisem našla. Slovenija je prva dežela, za katero sem si v trenutku rekla: »Tu bi pa lahko živela.« Toda jezik je zame še vedno velika ovira.

Čutite, da se morate naučiti govoriti slovensko? Navsezadnje se z vami večinoma vsi pogovarjajo angleško.

Trudim se in počasi tvorim stavke, vendar nič zapletenega. Razumem kar nekaj besed in če se res potrudim, me tisti, ki jih že dlje poznam, lahko razumejo, sicer pa je moja slovenščina slaba. Ne morem slediti slovenskemu pogovoru in če ne pričakujem, kaj boste rekli, vas ne bom razumela. Moji otroci so v slovenščini boljši. Hči že tekoče govori (z belokranjskim naglasom). Sin še ni povsem izpopolnil govora, a razume slovensko.

Kaj vas je najbolj šokiralo v Sloveniji, kaj ste, česa niste pričakovali?

Dobro vprašanje. Slovenci ste navdušeni nad tujci in jih lepo sprejmete, zato me bega sovrašтво, ki ga nekateri čutijo do Romov. Do sedaj sem problem z Romi spoznala že z več zornih kotov in razumem, da ne gre za goli

rasizem (problem je bolj kompleksen); toda šokiralo me je, da so do Romov bolj tolerantni na vasi, kot pa izobraženi ljudje v mestih. Človek bi sicer pričakoval, da bodo intelektualci imeli več potrpežljivosti do drugačnih, toda v Sloveniji je ravno obratno – to me je resnično šokiralo.

Preseneča me tudi, da starši, večinoma oba, hodijo v službo, tudi če niso v finančni stiski. Pri nas bi mame ostale doma, vsaj dokler otroci ne grejo v prvi razred, tu pa se ženske hitreje lotijo dela.

Kako ste se privadili na tako majhno okolje? Slovenija je nekajkrat manjša kot glavno mesto Anglije.

Šok ni bil tako velik, saj sem se preselila iz manjšega, tihega okolja. V mestu, kjer sem živela, ni bilo takšnega vrveža, zato selitev v Metliko (vas Drašiči) ni bila tako velik šok. Čutim pa veliko kulturno praznino, ko se vračam v domači kraj v Angliji. Zdi se mi, da res že padam v tukajšnje okolje, saj se tu počutim doma. Zelo mi je všeč vaše ohranjanje tradicije in da se tistih, ki se jo trudijo ohranjati, zaradi tega ne zasmehuje. Takšen primer je igranje harmonike – nihče se ne smeji dijakom, ki igrajo harmoniko, temveč jim pokažete spoštovanje.

Kaj najbolj cenite v Sloveniji?

Gotovo sta mi všeč človeška toplina in prijaznost. Všeč mi je vaš stik z naravo in zavest, da je pomembno ohranjati vrtove in gredice. Fascinira me, da na vrtovih gojite tudi zelenjavo; še posebej mi je všeč, ko se sprehajam ob Krki v Novem mestu in vidim gredice paradižnikov in druge zelenjave ob sprehajalni poti. To je noro! Najbrž je ceneje, če preprosto kupiš paradižnike, kot da jih sam gojiš, toda zdi se, da so vam bolj pomembni poreklo in okoliščine, v katerih je zelenjava rastle. Nekoč mi je nekdo na tej šoli rekel, da ima vaša hrana zgodbo – vedno veste, od kot je prišlo meso, kje je rastle zelenjava, v kakšnih pogojih je nastala hrana ... in to je zelo pomembno.

Česa ne marate v Sloveniji?

Vožnje (odgovori še preden sem do konca zastavil vprašanje). Ne samo vožnja po nasprotnem pasu, ampak odnos voznikov do ostalih udeležencev v prometu. Pogosto se mi zgodi, da se nekdo postavi predme na cesti in me namenoma upočasnjuje pri vožnji. Ne morem si pomagati, a dobivam občutek, kot da imajo Slovenci v prometu občutek, da so pomembnejši od ostalih voznikov in lahko počnejo, kar se jim pač zdi. Za volanom postanete čisto drugačne osebe. Nasploh me ne motijo slabi vozniki, saj tudi sebe nimam za izvrstnega voznika, toda ne maram sebične vožnje.

Kakšen je bil vaš prvi odziv, ko ste videli našo šolo?

Ljubi bog, zdela se mi je kot nekakšna privatna šola! Prišla sem v razred in se predstavila (seveda sem imela tremo) in dobila sem odziv, ki je bil zame skoraj terapevtski: dijaki so me poslušali, smejali so se mojim šalam, stvari so jih zanimale ... Nasploh je vzdušje na šoli čudovito: dijaki v copatih (šoli da neko prijetno tišino), učenci so vljudni, zagnani, delovni ... To je bila zame nova, prijetna izkušnja. Takšno obnašanje bi v Angliji našel v zelo prestižnih zasebnih šolah, kjer so starši drago plačali za otrokovo izobrazbo. In na gimnaziji je toliko dejavnosti – šport, glasba, gledališče; znanje angleščine je na zelo visoki ravni in nasploh ste dijaki zelo lepo vzgojeni. Ne potrebujete posebne zabave pri pouku – naredili boste, kar vam je naročeno. Predvsem je vsakdan na angleški javni šoli bolj kaotičen, kot je tu.

Ali se najde javna šola v Angliji, kjer vlada takšno vzdušje kot na naši šoli?

Se, toda v zelo prestižnih delih mesta ali v bolj mirnih, odmaknjenih predelih. Delala sem na nekaj šolah na Škotskem otočju, kjer je šolski vsakdan še vedno velik družaben dogodek, saj ljudje živijo v odročnih predelih, zato bolj cenijo čas, ki ga preživijo v šoli s prijatelji in učitelji.

Radi delate na naši šoli?

Obožujem delo na tej šoli; sanjsko je. Pogrešam pa tudi delo, ki sem ga opravljala v Angliji – ukvarjala sem se s problematičnimi dijaki (droge, alkohol, nasilje ...), manjka mi ta adrenalin, toda z akademskega vidika je tu super. Morda pogrešam tudi bolj osebne odnose z dijaki, saj nimam razreda, v katerega bi se zelo pogosto vračala in kjer bi bila z dijaki lahko v pristnejših stikih. Uživala bi, če bi imela svoj razred; v Angliji učitelj naveže tesnejši stik z dijaki, lahko jih spozna bolj od blizu, medtem ko ima tu učitelj več možnosti, da dejansko uči in predava snov, ki jo dijaki morajo znati. V Angliji nikoli nisem vedela, kaj se bo zgodilo pri pouku. Tu učenje poteka bolj gladko.

Slovenci pogosto mislijo, da živijo v zaostali državi in bi bolje živeli kje drugje. Kako to komentirate?

Mislim, da je tukaj kvaliteta življenja boljša, ljudje uživajo kakovostno hrano, imajo več časa, mogoče več denarja, ki ga lahko porabijo za male užitke. Življenjski tempo je počasnejši, manj je stresa, kar je zelo osvežujoče. Mislim, da stvari tu zelo dobro funkcionirajo – vaši vlaki, na primer (čeprav vožnja do Ljubljane traja tri ure) vsaj pridejo na svoj cilj, medtem ko se angleški super napredni in hitri vlaki ustavijo že ko naletijo na list drevesa. Gotovo je nekaj vrednega na zanesljivih starinskih 'mašinah'.

Je kaj, kar pogrešate v Sloveniji, a ste to že imeli v Angliji?

Mogoče pohajkovanje – v Angliji sem se lahko odpravila na podeželje in hodila po gričih, toda slovenski griči so po večini prekriti z gozdovi, kar otežuje moje pohodništvo. Včasih bi tudi rada šla v planine in nekje v Julijskih Alpah postavila šotor in tam prespala, pa ne vem, če je to tu sploh legalno. Pogrešam tudi plavanje – včasih bi rada šla na bazen in samo zaplavala v njem, ampak za to ne bi rada plačala deset evrov, ampak tri evre. Toda tu je treba kupiti karto, ki ti ponuja cel kup stvari, ki jih nočem – rada bi samo plavala. Sicer mislim, da ne bo nič posebnega, ko se bom vrnila v Anglijo; najbrž si bom privoščila pivo, 'fish 'n' chips', nad katerimi bom razočarana, ker so preveč mastni, in mislim, da je to vse.

Koliko Slovenije ste že odkrili in kaj vam je bilo najbolj všeč?

Všeč mi je Kolpa, čeprav ni čisto po moji izbiri, všeč so mi Julijske Alpe, vendar jih še ne poznam dobro. Mislim, da mi je najbolj všeč Bela krajina. Ljudje se radi družijo, svojih domov ne zapuščajo pogosto, razen ko grejo na vikend, kjer delajo in občudujejo svoje delo. Še vedno so zelo navezani na zemljo in naravo.

Bila sem tudi na Bledu, toda mi ni bil preveč všeč, saj je preveč oblegan s turisti, kar mu odvzame čar.

Kako ste sploh izvedeli za Slovenijo?

Noel se je odločil, da bi šla smučat v Julijske Alpe, in takrat sem jo prvič bolje spoznala. Sicer sem prečkala Slovenijo pri osemnajstih, ko sem potovala po Evropi, a se tedaj še nisem poglobljala vanjo; vedela sem le, da je del Jugoslavije. Všeč mi je izraz za Slovenijo (čeprav je klišejski) 'Evropa v malem', saj ima na tako majhnem območju res vse: ima gore, ima morje, ima hribe in ravnine.

Menite da Slovenci cenimo, kar imamo?

Da. Mislim, da ste ponosni na to, kar imate. Ugotovila sem, da ne potujete veliko in zdi se, da vem, zakaj; pred počitnicami smo se z družino odločali, kam bi šli, potem pa sklenili, da bomo ostali doma, saj je tukaj čisto lepo. Če greste na morje, preprosto obiščete hrvaške sosedo, pozimi pa se odpravite smučat v Alpe.

Kako ste si predstavljali Slovenijo, preden ste se preselili sem?

Predstavljala sem si jo približno tako, kot jo vidim sedaj. Pričakovala sem, da bova z možem zelo težko našla zaposlitev, a tudi s tem ni bilo težav. (*Vprašam, če si je predstavljala zaostalo državo.*) Ne, toda moja babica in dedek še vedno mislita, da sem se preselila v zelo revno državo, da komaj služim za kruh in da za zdravstvo sploh ni poskrbljeno; seveda imate zdravstvo zelo lepo urejeno. Nasploh ne vidim nobene pomanjkljivosti; vlaki so mogoče malo smešni, toda to je tudi vse.

Kakšna je razlika med vašo in našo kulturo, navadami?

Mislim, da so največje razlike pri hrani; količina hrane, ki je mi postavimo na mizo, je neprimerljiva z vašo. Na moji mizi boste našli majhen košček mesa in veliko zelenjave. Pogosto hrano pogrevamo in jemo nekaj, kar smo jedli že včeraj. Tudi za goste, ki me obišejo, preprosto pogrejem, kar smo imeli za kosilo tisti ali prejšnji dan. Tega tu res nikoli ne počnete. Res pa je, da je način druženja tu drugačen kot v Angliji, kar vpliva tudi na kulinariko. Pogosto se boste zbrali vsi, od otrok do starih staršev, in skupaj obedovali. Takšen obed pač zahteva veliko hrane.

Slika 31 Angleška prestolnica (vir: splet)

Mislite, da imamo drugačne vrednote kot Britanci?

Mislim, da ste pri veliko stvareh manj materialistični, a spet bolj potratni pri ostalih. Predvsem zelo cenite družino, v čemer se razlikujete od Angležev, pri njih so prijatelji pogosto bolj pomembni. Slovenci velikokrat želijo biti glavni, velikokrat bo kdo rekel: »Sem ti rekel da naredi tako, kot sem ti jaz svetoval.« In politična ozavešenost je tu večja, medtem ko so Britanci bolj obsedeni z zvezdniki in televizijo (na

primer: več ljudi je glasovalo za zmago v šovu Big Brother kot za naslednjega premierja).

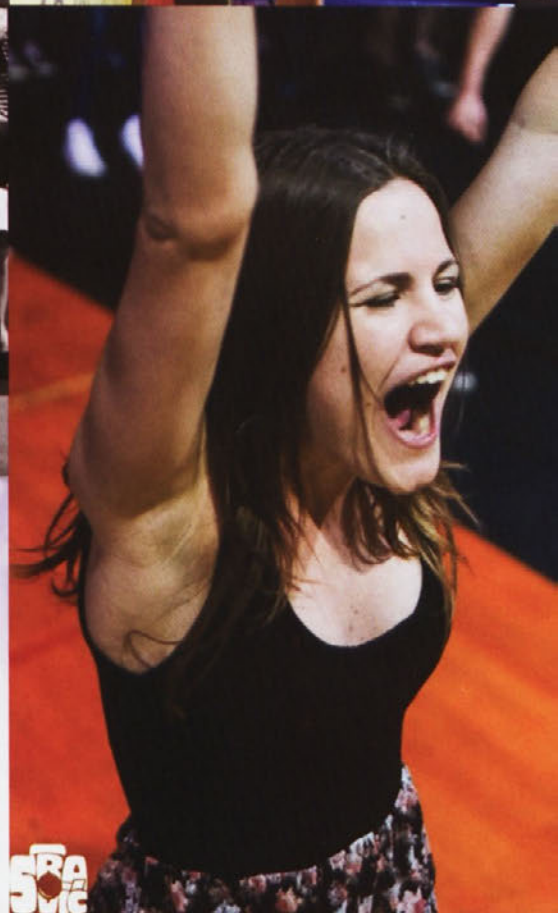
Slika 32 Slovenska prestolnica (vir: splet)

$$x^2 + y^2 + 8x - 2y - 8 = 0$$

FOTOGRAFIJE S PODELITVE PRIZNANJ

RECENZIJA

EMME STORM

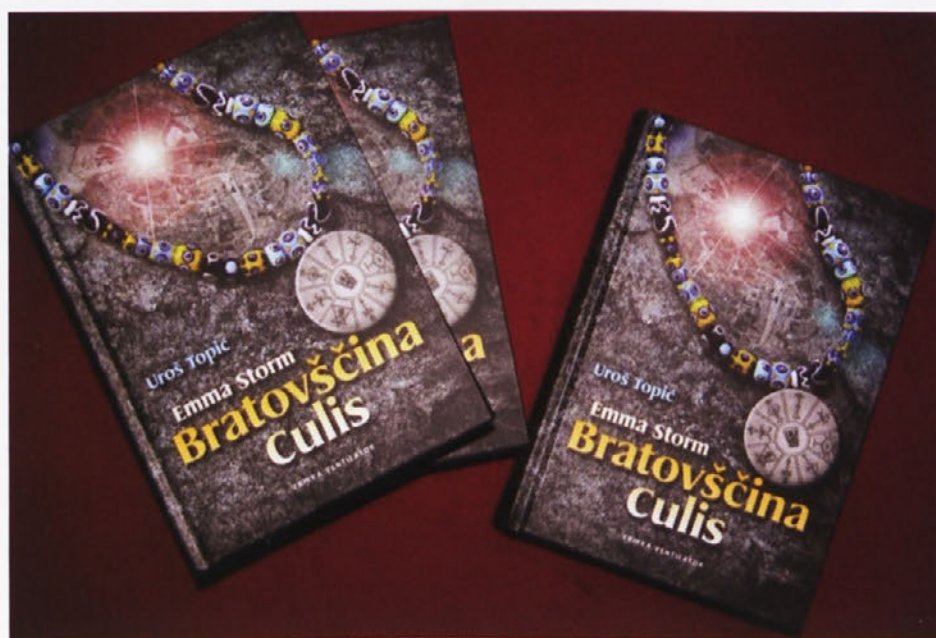
Dekle po imenu Emma Storm se z mamo samohranilko preseli iz Ljubljane, nekam bogu za hrbtom, v Novo mesto. Tam ji je sprva vse bedno, sošolci je ne sprejmejo in ona se počuti, kot da se ji je storila strašna krivica, a vendarle se pokaže, da se tudi v zakotnem selu, kot je Novo mesto, dogaja marsikaj zanimivega. Emma kaj kmalu odkrije Amisa, modropoltega vilinca, ki ji pokaže svet, redko viden od človeških oči - Podzemlje. Podzemje je na prvi pogled raj pod zemljo, a prvi pogledi pogosto varajo in ta ni izjema ...

Tako nekako se bere povzetek prvenca našega sogimnazijca, Uroša Topiča, Emma Storm: Bratovščina Culis. Kot njegovemu sošolcu in pisatelju recenzij v Stezicah mi je pripadla čast, da spišem recenzijo.

Knjiga se drži žanrskih definicij mladinske fantastije, ki jih je zakoličila J. K. Rowling. Glavni lik je najstnica, ki odkrije svet, ki ga ljudje ne vidijo (prepogosto). A ta svet ogroža sila, ki ima posebno vez s herojno. Na trenutke tako zgodba postane precej klišejska.

Precej nepresunljiv je tudi Amis, Emmin vilinski fant. Njegov odnos z Emmo ne deluje pretirano pristno in je navkljub nekaterim iskrivim trenutkom pogosto bolj na nivoju najstniške zatrapanosti kot zrelega odnosa. Amis na koncu izpade kot precej enodimenzionalen lik in Emmi služi bolj kot vodič po Podzemlju in čustveno pribežališče kot pa njen sopotnik skozi življenje.

To postane najbolj očitno, ko se ga proti koncu da primerjati z veliko bolj razvito in zrelo Emmo.

Takisto je knjiga vendarle Urošev prvenec in ima kot taka nekaj stilističnih napak in spodrseljajev. Le-ti bodo nekatere motili bolj kot druge, a niso katastrofalni in vsekakor knjige ne poslabšajo v očeh velike večine bralcev.

A kot sem že rekel: večina pritožb izhaja iz dejstva, da je Uroš še precej mlad pisatelj in da je knjiga njegov prvenec. Da, ima klišejsko zasnovo, od katere zaide le redkokdaj. Res je, da je odnos med Emmo in Amisom na nivoju tipične najstniške fantazije. A vendarle se vidi, da ima Uroš pisateljsko žilico, saj zgodba vleče, tako da se knjigo le stežka spusti iz rok. Čeprav je knjiga debela, je napisana zelo tekoče, tako da se bere precej hitro.

Kot sem že rekel (do sedaj dvakrat), od žanrske, klišejske zasnove zgodba odtava le redkokdaj. A ko odtava, je rezultat največkrat odličen. Vilinski svet se na površju zdi pocukran, kot iz otroške risanke, a je ta ocena le površinska, saj ima več globine in premore tudi temnejše plati. Ko zgodba pri koncu doseže vrhunec, je končni konflikt prikazan unikatno, kar ne vidimo pogosto.

Emma ni le pasivna najstnica po vzoru Belle iz Somraka. Kot lik skozi potek zgodbe (od)raste in se tako kot oseba spremeni. Na koncu celo sama vzame vajeti v roke, kar jo dvigne nad veliko večino ženskih likov, ki jih premore najstniška fantazija.

Tako kot Emma je tudi Amis precej bolj zanimiv kot večina ljubezenskih interesov v dandanašnji fikciji. Ni vseveden in vsemogočen, na trenutke se z Emmo celo pogovarja o drugih stvareh in ne samo o njej, čeprav proti koncu zares izpade kot čedalje bolj dolgočasen lik.

Kljub vsem njenim napakam in avtorjevi neizkušeni je knjiga prijetno čtivo, popolno za poletno seanso branja na plaži. Nadaljevanja bodo vsekakor sledila, saj je neraziskanih predelov Podzemlja še veliko, in ker se prvenec konča v zraku, veliko je nedorečenega ...

Iskrene čestitke Urošu za njegov prvenec.

Slika 33 Jaga baba; lik iz slovanske mitologije

KAZALO FOTOGRAFIJ

Slika 1 Uroš Topić.....	5
Slika 2 Človek s fotoaparatom (vir: splet).....	8
Slika 3 Mona Lisa selfie (vir: splet).....	10
Slika 4 Domen Kulovec (avtorica: Ema Koncilija).....	12
Slika 5 Domen Kulovec (avtorica: Ema Koncilija).....	14
Slika 6: Uroš Topić (avtorica: Ema Koncilija).....	15
Slika 7 Uroš Topić (avtorica: Ema Koncilija).....	18
Slika 8 Iz H&M oglasa (vir: splet).....	21
Slika 9 Iz oglasa Tommy Hilfiger (vir: splet).....	22
Slika 10: Z D&G modne revije (vir: splet).....	23
Slika 11: Reklamni plakat za film (vir: splet).....	31
Slika 12 Posnetek iz filma (vir: splet).....	32
Slika 13: Reklamni plakat za film (vir: splet).....	33
Slika 14 Posnetek iz filma (vir: splet).....	34
Slika 15 Reklamni plakat za film (vir: splet).....	35
Slika 16 Posnetek iz filma (vir: splet).....	36
Slika 17 Fotografija kolesarjev (vir: splet).....	38
Slika 18: Fotografija Pirana (vir: splet).....	39
Slika 19 Fotografija slovenskega gorovja (vir: splet).....	40
Slika 20 Fotografija Pina colade (vir: splet).....	41
Slika 21 Fotografija Mojita (vir: splet).....	42
Slika 22: Fotografija Margarite (vir: splet).....	42
Slika 23: Fotografija češnjeve sode (vir: splet).....	43
Slika 24: Fotografija ledene kave (vir: splet).....	43
Slika 25: Posnetek iz serije Seks v mestu (vir: splet).....	44
Slika 26: Fotografija koktajla Miranda (vir: splet).....	44
Slika 27 Fotografija koktajla Carrie (vir: splet).....	45
Slika 28: Z muzikala (avtor: Luka Petravič).....	48
Slika 29: Z muzikala (avtor: Luka Petravič).....	49
Slika 30 Fotografija Gilly Roebuck (avtorica: Ema Koncilija).....	51
Slika 31 Angleška prestolnica (vir: splet).....	55
Slika 32 Slovenska prestolnica (vir: splet).....	55
Slika 33 Jaga baba; lik iz slovanske mitologije.....	60

1746

GIMNAZIJA NOVO MESTO

PIETATI LITTERISQUE

ŠOLSKO LETO 2013/2014

ŠTEVILKA 2